СІЧЕНЬ

1974

Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.

№ 2 (924)

Ціна номера 12 коп.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

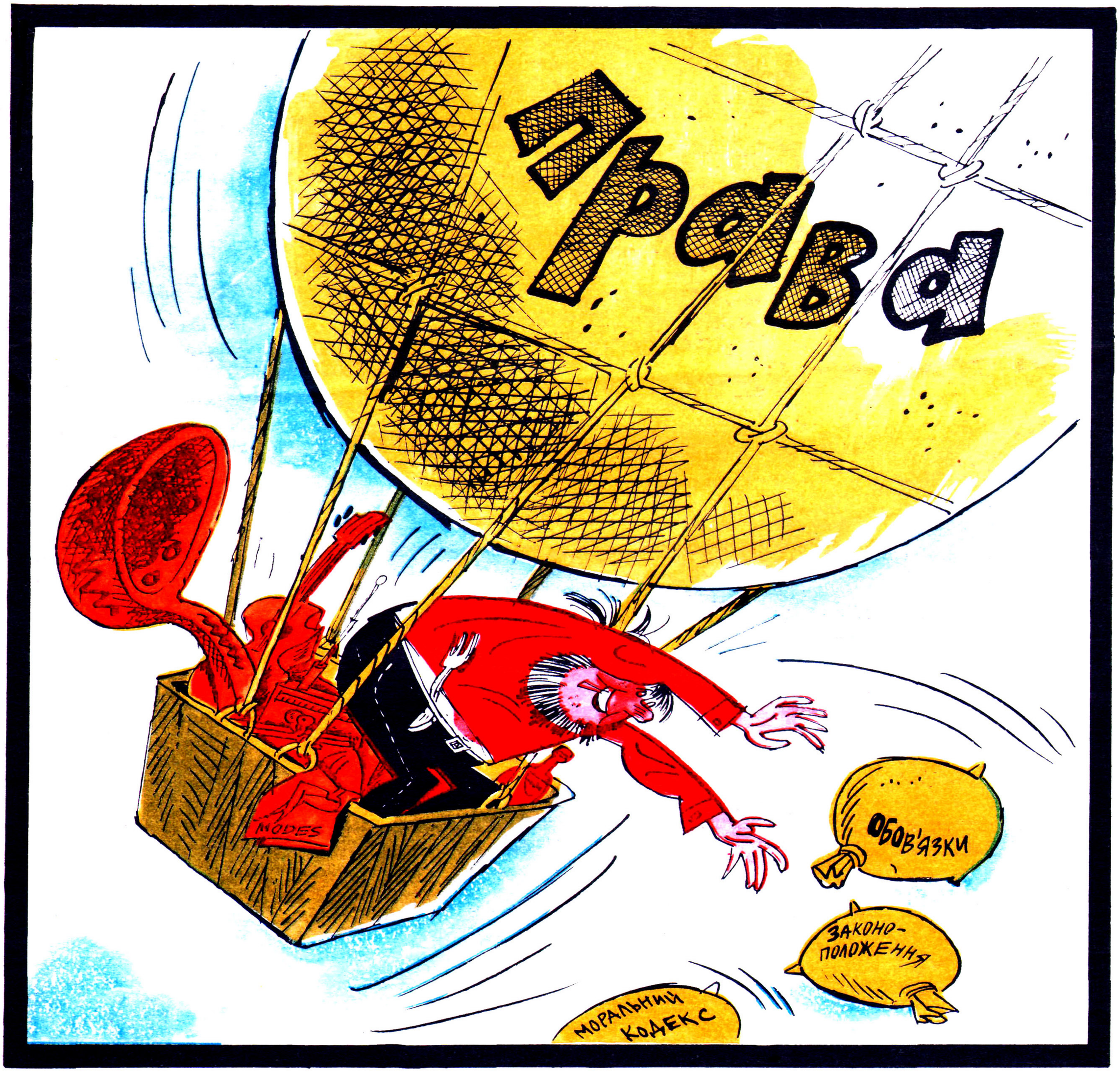

«Баласт» дармоїда.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

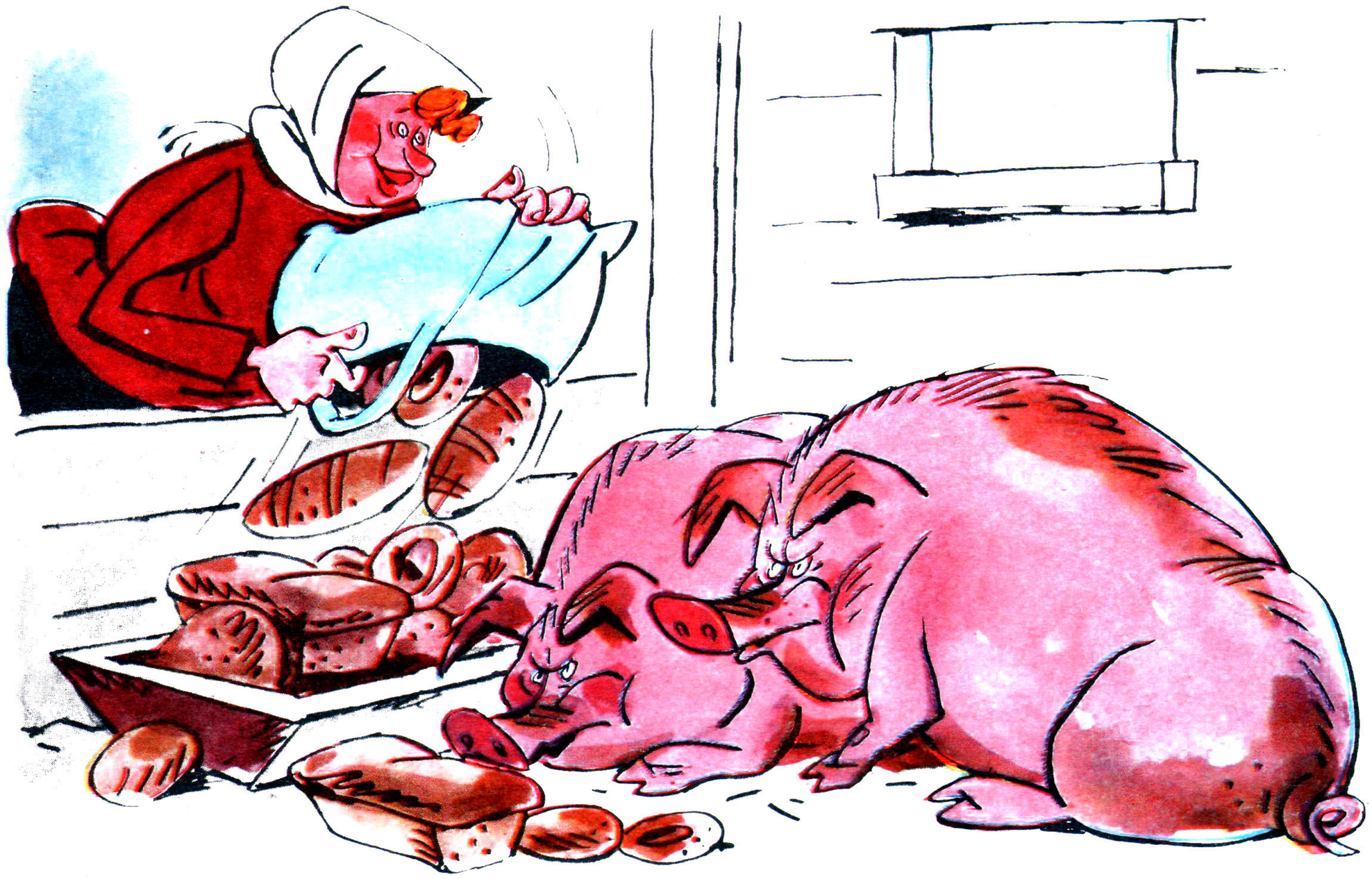

— Я вже так скучила за картоплею в мундирах...

«А при чому тут я?!»

Вальку Прохвостенка в нашому густонаселеному дворі знали всі. Не тому, що він легенько, неначе трісочку, одірвав масивні двері власної квартири, марно (і, скажемо, безпідставно) намагаючись піймати дружину на зраді. І не тому, що він без напруження утримував за колеса тритонку, навантажену речами ображеної жінки, яка вкотре уже намагалася залишити негостинне чоловікове житло. Хіба мало на світі богатирів, а серед них — і ревнивих?!

Відомий був Прохвостенко тим, що він або пиячив, або відлежувався після чергової оргії, лякаючи дітей співом під гітару, або пропонував сусідам дефіцитні речі з націнкою.

— Дармоїд ви, Прохвостенко, — дорікала йому громадськість.

— Та ви що? — обурювався Валька. — За такі слова я по судах вас можу затягати! Та в мене ж десятирічний трудовий стаж. — І він урочисто показував затерту заводську перепустку.

— Значить, прогульник, якщо не дармоїд, — продовжувала наступати громадськість. — Незрозуміло, чому тільки з тобою на підприємстві панькаються!

— Знову помилочка, — терпляче пояснював Валька. — Жодної догани не маю, премію, як і всі, одержую і навіть користуюся всіма благами, як порядний член профспілки. — Після цього він показував путівку в будинок відпочинку або в заводський профілакторій.

Збита з пантелику громадськість усе ж відрядила своїх представників на завод, де працював Валька.

— Прохвостенко? — перепитали представників громадськості представники адміністрації. — Ніяких претензій до нього не маємо. Тільки от не таланить людині: нещастя на нього, можна сказати, на кожному кроці чатують. Читати боляче його заяви. — І вони показали купу папірців, написаних Вальчиною рукою та прикрашених незмінною резолюцією «Дозволити»...

Після складних підрахунків удалося встановити, що за дозволом адміністрації Вальку шістнадцять разів відпускали «у зв'язку з похороном матері», вісім — на похорон батька, тричі — на весілля, 12 разів — провідати бабусю, яка, до речі, померла багато років тому, і дев'ять — «у зв'язку з трагічною загибеллю сина», якого у Вальки ніколи не було.

Вирішили тоді представники громадськості з цифрами в руках переконати Вальку, якої шкоди завдають державі такі людоньки, як він. Приміром, на Миколаївському заводі слюсарно-монтажного інструменту (де, до речі, надурочно відпрацьовують тисячі годин) за півроку зареєстрували 828 неявок на роботу «з дозволу адміністрації». Адміністрація Первомайського заводу будівельних матеріалів розщедрилася на 291 подібний дозвіл; на Чорноморському ремонтно-механічному заводі кожна штатна одиниця прогуляла два дні без дозволу і стільки ж — з благословення адміністрації. А на Засільському цукровому заводі такі, як Валька Прохвостенко, змарнували дві з половиною тисячі днів.

Ознайомившись з усією цією агітаційною циферією, Валька Прохвостенко цілком логічно запитав:

— А при чому тут я?! Я прошу — мені дають.

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.

Миколаївська область.

http://perec-ua.livejornal.com

Клуб губителів природи

ТВОРЧИЙ ПІДХІД

Адміністрація клубу губителів природи спершу без особливого інтересу поставилася до заяви директора Тальнівського цукрокомбінату (Черкаська область) А. Й. Чекаля прийняти його в члени клубу.

— Губитель як губитель, — байдуже констатував голова правління. — Таких у нас багато.

— Е, ні, — уточнив Андрій Йосипович. — Ми ту природу губимо творчо.

— Ну-ну, — пожвавішав голова. — У чому ж ваш творчий підхід полягає?

— Ми до кожної породи риб підходимо індивідуально, — пояснив Андрій Йосипович. — Приміром, переконалися практично, що коропи, судаки і соми прекрасно дохнуть не тільки від нечистот, а й від патоки і жому. Особливо, коли цей жом розкладається у воді. Окунів та раків гарячою водою шпаримо. Зливати в річку Тікич окріп один заводський раціоналізатор запропонував; щоб можна було готових варених раків ловити.

— А може це хтось підтвердити?

— Аякже! — сказав претендент. — Хоча б жителі сіл Корсунки і Довгенького. Вони багато разів спостерігали, як по річці пливла сила-силенна мертвих коропів і судаків. Я сам оце тільки-но від річки.

— Тим-то від вас так специфічно й пахтить? — принюхався голова клубу. — Добряче ж ви її запаскудили...

— Заради об'єктивності скажу, що це не тільки наша заслуга, — скромно потупив очі Андрій Йосипович.

— А чия ж іще?

— Тальнівський молочноконсервний комбінат, наприклад, зливає в неї надсмердючі помиї, автопідприємство — суміш бензину і мастила... Коли-не-коли запогань Тікич Майданецький цукровий та Іваньківський спиртовий заводи, а також склад мінеральних добрив і отрутохімікатів Новоархангельського районного об'єднання «Сільгосптехніка» Кіровоградської області. Отож, гадаю, їх теж треба якось відзначити. Але головні отруювачі — ми, тальнівські цукровики.

— Відзначимо, — пообіцяв голова. — А ваша кандидатура, впевнений, пройде одноголосно.

Він не помилився. Під бурхливі оплески присутніх Андрію Йосиповичу Чекалю вручили посвідку члена клубу губителів природи.

М. ПАЛЬЧИК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

неОСЕЛ

(АНТИБАЙКА)

Якийсь Ів. Ів., що не в останній ролі
У збутконторі виступає в нас,
У Крим послав три ешелони солі
І ешелон вугілля — на Донбас.
А порожняк заповнив він і з ходу —
На Воркуту погнав, напхавши льоду...

—

Невже б осел вовкам капусту віз,
А м'ясо запроторив би до кіз?

Микола ТИЩУК.

м. Кам'янець-Подільський.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

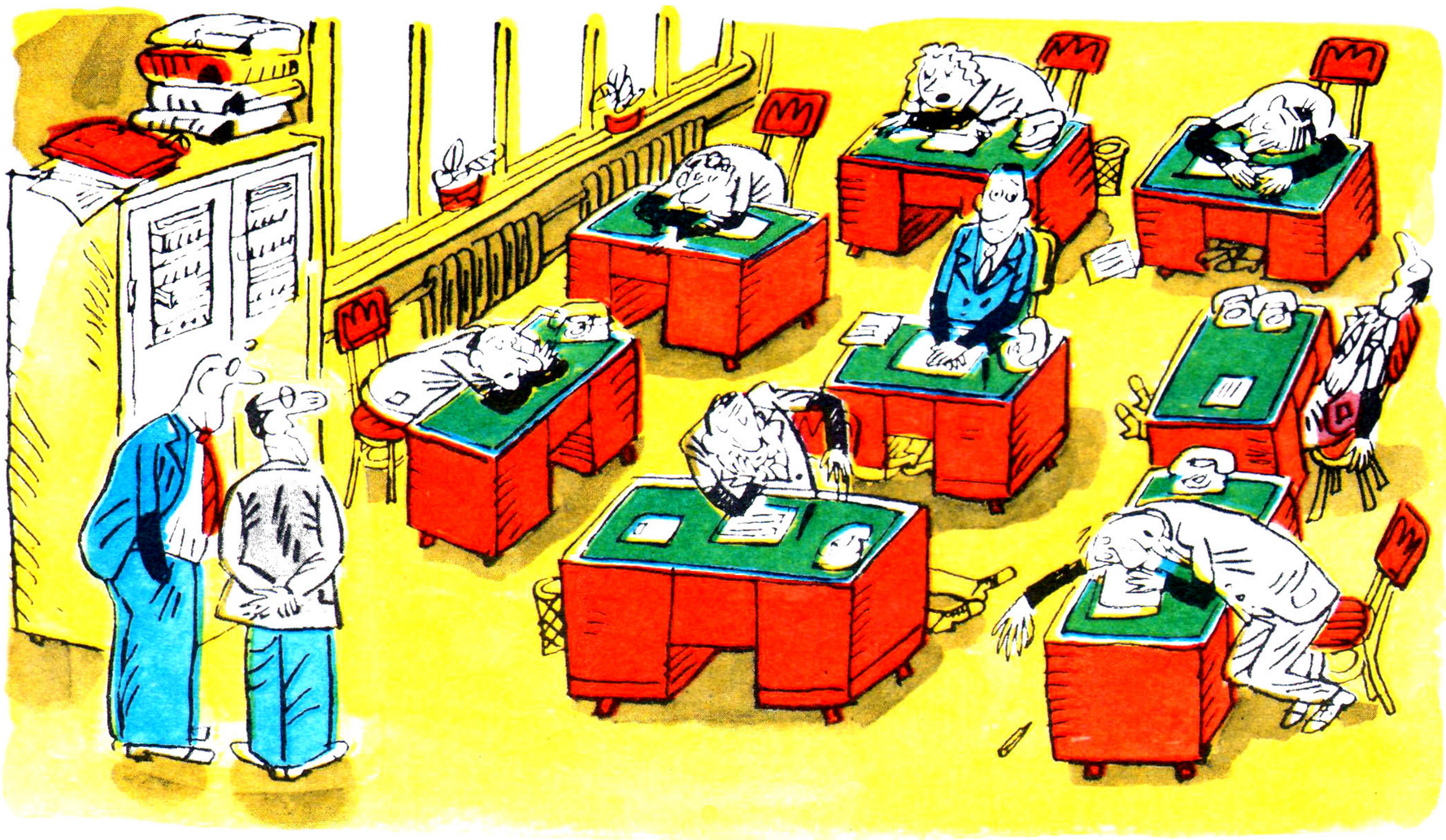

— Павло Степанович йде від нас за станом здоров'я — у нього, бідолашного, безсоння.

ЗАРОЗУМІЛА ТРІСКА

БАЙКА В ПРОЗІ

Ураган зірвав човен із причалу. Величезні хвилі немилосердно шпурляли його на всі боки, аж поки не розбили об скелю. На поверхню спливла тільки невеличка Тріска. Вона легко перестрибувала з хвилі на хвилю і галасувала:

— Який незугарний був той Човен! Від першого ж удару пішов на дно. А от мене потопити не вдасться!

Трісці було невтямки, що від її плавання нікому ніякої користі немає.

Володимир ОКУНЬ.

●

ПОЕТ-ШВИДКІСНИК

Він у поезії прудкий:
У спеку й зимню пору
Слова загонить у рядки,
Немов телят в обору.

Денис РУДЕНКО.

село Стави
на Київщині.

Телеграфне агентство Перця

ЩО ТО ЗНАЧИТЬ — КМІТЛИВІСТЬ

Як передає наш чернігівський кореспондент із Борзнянського району, тут місцевими жителями розроблено чудовий спосіб використання газових плит. Тепер вони правлять за зручні підставки для керогазів та примусів. До цього газові плити стояли тут без діла. Бо Чернігівський облжитлопостачторг уже давно не занаряджує сюди газових балонів.

СКЛАДНА МЕДИЧНА ОПЕРАЦІЯ

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Надзвичайно складну медичну операцію здійснено в селі Глушківцях Ярмолинецького району: голову виконкому сільради т. Лаврентія Є. В., який убив собі *в голову, ніби* сільський медпункт ніколи і ні за яких обставин ремонтувати не треба, вдалося переконати, що він помиляється.

Покінчивши з цією операцією, медичні працівники переключилися на іншу — спробували довести Євгену Володимировичу Лаврентію, що цей ремонт треба розпочати негайно. Та, на жаль, саме тут вони зазнали невдачі. У цій складній ситуації медицина себе показала абсолютно безсилою.

ЩАСЛИВИЙ УЛОВ

ТЕРНОПІЛЬСЬКА область. (Кор. ТАП). Рідкісне щастя випало на долю рибалки-любителя К. з міста Чорткова. Просидівши безрезультатно цілий день на березі річки Серет, він уже збирався змотувати вудочки, коли раптом помітив, що на одній із них затріпотів поплавок. Із завмиранням серця рибалка смикнув вудочку і витягнув на берег оттакен-н-ну жабу.

— Такого улову тут давно не бачили! — заявив схвильований рибалка кореспонденту ТАП. — А ще кажуть, ніби підприємства міста вже потруїли в річці геть усе живе. Дещо, як бачите, зосталося...

Виконком Чортківської міськради поздоровив рибалку *зі щасливим уловом.*

ЗЕМЛЯ ДИБКИ!

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Вражаючу картину, мов після землетрусу, можна побачити у Ділятині на вулиці Руднєва: земля тут наче здибилася, дорогу геть усю порозвертало, під'їзди до будинків зруйновано. Загальна сума збитків дорівнює 38 тисячам карбованців.

Цікаво, що ці руїни — не наслідок підземного поштовху, а результат перебування у Ділятині Моршинської геологорозвідувальної партії, яка тут проводила буріння грунту. І хоч роботу завершено ще в 1971 році, начальник геологорозвідувальної партії т. Миронов Г. Д. за весь цей час і пальцем не ворухнув, щоб навести тут якийсь лад. Сам, очевидно, жде доброго поштовху, і не з-під землі, а — згори.

Заєць на дієті

ГУМОРЕСКА

Ні сіло, ні впало задумав Заєць хату будувати. Мода така в лісі пішла. Колись батько його і гадки про це не мав: усе життя проспав під кущем, та то було колись.

Пішов Заєць до лісничого Вовка, щоб матеріалу роздобути.

— Хмиз то в нас є, але сам знаєш... — сказав сірий і скрушно похитав головою.

Зайцю потрібен був будівельний матеріал, і він дав Вовкові на лапу.

Треба було доставити усе у молодий дубняк, де Заєць облюбував місцину під забудову. Але де ж узяти транспорт? Поміркувавши, пішов до Ведмедя.

— Воно, звичайно, можна,— сказав Ведмідь, — але сам знаєш...

Заєць почав було завзято торгуватися, але Ведмідь необережно наступив йому на лапу.

Скільки то нервів і труда коштувало Зайцеві, але дістав-таки барильце меду.

Ведмідь усе випив, потім взяв оберемок хмизу і відніс куди слід.

Залишилось побудувати хату. Задумався Заєць. Де ж взяти майстрів? Згадав, що Бобер лівачить. Пішов до нього. Той наче чекав гостя. Зустрів привітно, не знав де посадити, та все бідкався, що роботи багато, а наприкінці загнув таку ціну, що Заєць ледь не знепритомнів.

— Я почекаю, — сказав Бобер, — але за це допоможеш мені по господарству.

Вночі вухатий порався на хазяйстві Бобра, вдень — працював на своєму будівництві. А ще ж робота в городній бригаді! Від усього цього так звівся, аж почорнів. Ледве ноги волочив. Нарешті хату закінчили. В перші морози й новосілля справили.

Став Заєць помічати, що із здоров'ям у нього негаразд. крижі болять, втомлюється часто. *Що б воно значило?* Покульгав до мудрої Сови. Та швидко встановила діагноз: серцева недостатність, фізичне і нервове виснаження.

— Жодної важкої роботи, сувора дієта, — сказала Сова. — Їсти тільки моркву, а ще рекомендую побільше бувати на свіжому повітрі, спати під кущем.

Вячеслав САВРАНСЬКИЙ.

Овідіополь
Одеської області.

Дали перцю!

Наївний новосел із Дніпропетровська, у квартирі якого виявилося чимало неполадок, поспішає у трест «Дніпрожитлобуд» і добивається:

— Чому саме мені дісталася бракована квартира?

— Не тільки вам, — заспокоює його керуючий трестом т. Легенченко, показуючи на стоси скарг від інших новоселів.

Це лише один епізод з фейлетону «Новосілля з гарантією» («Перець» № 18 за 1973 р.), у якому йшлося про серйозні недоліки у спорудженні житлових будинків у м. Дніпропетровську.

Секретар Кіровського райкому партії т. Лях повідомив редакцію, що критику на адресу тресту «Дніпрожитлобуд» визнано правильною. Бюро райкому вказало керуючому трестом т. Легенченку і секретарю парткому тресту т. Родіонову на низьку якість спорудження жител і зажадало негайно виправити становище. Партком тресту в свою чергу притягнув до партійної відповідальності головного інженера будівельного управління № 1 Писаревського і начальника будівельного управління № 2 Рябухіна.

За допущення браку при спорудженні квартир трестом «Дніпрожитлобуд» на розслідування у прокуратуру передані матеріали на виконроба тресту Маслова і майстра Рибкіна із будівельного управління № 2.

Мал. Й. КОГАНА

— Овочі поморозили, а тепер навіть на нас економлять...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Нехай висловлюються всі разом: все рівно їх доповіді схожі, як дві краплі води.

КОЛИ ПРОКИДАЮТЬСЯ МЕРТВІ

Кошмар якийсь! Таке могло трапитись хіба що уві сні...

А почалося ж усе так буденно, так просто. Почалося з того, що викликав редактор і сказав:

— Ось — лист до редакції. Поїдьте, перевірте, і якщо все, що тут написано, правда, — пишіть фейлетон.

Я поїхав. І тільки-но взявся перевіряти, як реальна дійсність, пробачте, повернулася до мене не тим' місцем.

У реальній дійсності мені в місті Золотоноші передбачалася зустріч із працівниками меблевого цеху. Ходив, шукав, у людей питав,— ніхто такого цеху й у вічі не бачив. Тоді я ще і ще раз перечитав лист, у якому про той цех писалося, і ще раз рушив точно за орієнтирами на те місце, де він мав бути.

І знову жодних ознак цеху я не виявив. І, взагалі, нічого такого, що про нього хоча б нагадувало. Зате почув...

На цій безлюдній місцині до мене донісся чийсь глухий плач.

Так-так. Хтось, безумовно, десь тут близько ридав. І так жалібно, що всю душу перевертало.

Я подався на той тужний голос, але ніде ані єдиної живої душі не угледів. Прислухався і, повірите? — так і отетерів: плач долинав... із-під землі.

Мене залихоманило. Я припав до землі, гарячково почав її розгрібати — та де там! Камінь... Хіба голіруч справишся?! А плач, тим часом, ні на хвилину не вгавав.

«А може, той... — стривожено подумав я. — Може, то — галюцинація, результат нервової перевтоми?»

І згадав застереження тещі.

— Здалися тобі оті фейлетони! — не раз говорила вона.— Тобі що — здоров'я свого не шкода? Писав би краще нариси, в крайньому разі — вірші. Тепер усі інтелігентні люди вірші пишуть. Не тільки лірики, а й фізики.

Згадавши оцю пораду, я шмигонув із Золотоноші у Канів. Думка була така: напишу ліричного вірша про канівський меблевий цех, на будівництво якого було витрачено 14500 карбованців, і про його продукцію, яка так потрібна людям.

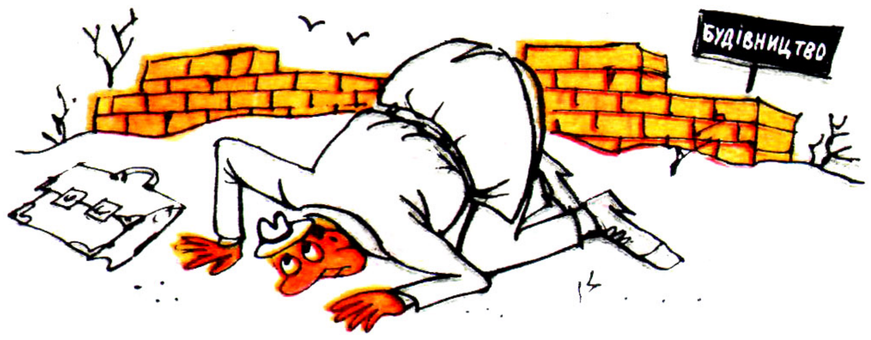

Тут цех я знайшов порівняно швидко. Не минуло і кількох годин, як розшукав його в густих заростях височенного бур'яну. Людей, правда, і тут ніде не видно було. Зате до слуху мого виразно долинув... плач. Такий же надривний плач із-під землі, як у Золотоноші.

— Збожеволіти можна!.. — схопився я за голову і, не гаючи дорогого часу, помчав до невропатолога.

Він мене уважно вислухав. Дуже уважно. А потім спитав:

— А меблеві цехи, про які оце мова, часом не підпорядковані нашому Черкаському обласному управлінню побутового обслуговування?

Я згадав, що саме так воно і є.

— У такому разі,— сказав лікар,— вам треба поговорити з начальником цього управління Борисом Костянтиновичем Янчуковим. А у мене, пробачте, вам робити нічого.

З Борисом Костянтиновичем, на жаль, поговорити не вдалося,— він саме був у від'їзді. А от із його підлеглими ми жваво погомоніли. Вони виявилися людьми веселої вдачі.

— Плач із-під землі? — посміялися вони.— Цілком реальна річ.

— Але хто ж, хто ж це під землею плаче?

— Як — хто? — здивувалися уже працівники обласного управління.— Ну, звичайно, мертвий капітал.

А Марія Максимівна Ляхович — начальник відділу капітального будівництва — та й зовсім прояснила справу:

— Грошики плачуть,— сказала вона,— 405 тисяч карбованців, що їх свого часу вгатили в будівництво і, не довівши його до пуття, кинули напризволяще.

Саме цей плач і лунає на будівельних пустирищах у Золотоноші і Каневі. Та й не тільки там. Ридма ридають тисячі і тисячі карбованців, заживо похованих в трунах, чи то, пак, канцелярських шафах самого обласного управління побутового обслуговування. Правда, то вже не кам'яні фундаменти, поросли бур'яном, і не цегляні стіни, покриті мохом, а товстенні, пилом прибиті теки технічної документації на будівельні об'єкти, яких нікому не доведеться бачити, бо, як виявляється, нікому вони не потрібні.

— Мертв'яки...— розводять руками працівники управління.

Про мертвих, як відомо, говорять тільки хороше, або ж — зовсім нічого не говорять.

У Черкасах обрали останній варіант.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Черкаська область.

Вітаємо ювілярів

Поет-гуморист

Петро СЛІПЧУК

З нагоди його першого 60-річчя

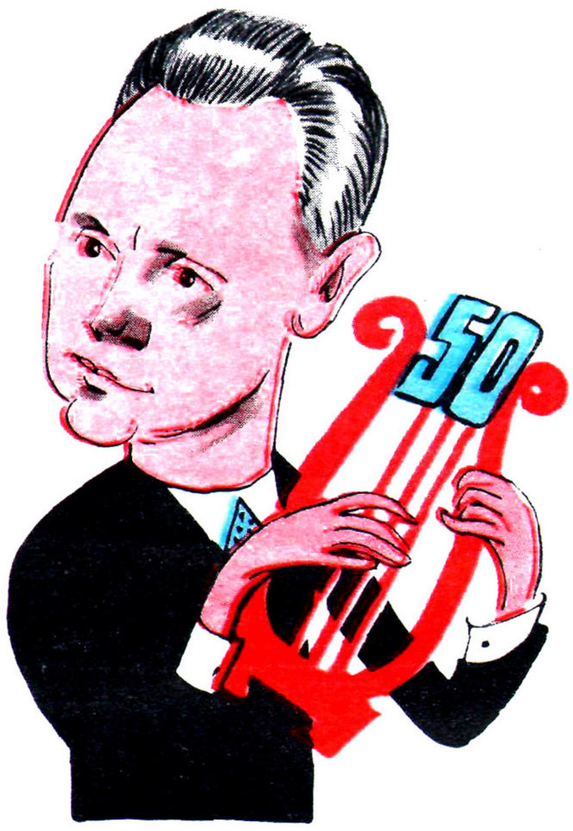

Поет-гуморист

Петро КРАСЮК

З нагоди його першого 50-річчя

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

Сказано — спеціаліст!

З давніх давен Петро Семенович Чорний відчував неперебірний потяг до техніки. Ще 1958 року придбав мотоцикл «Ирбит» з коляскою. Але, попоїздивши ним зо два роки, відчув: не те. Продав «Ирбит», купив К-750. Минуло ще два роки... І знову Петро Семенович із усією притаманною йому чесністю мусив визнати: не про таку машину він мріяв! Не викликав у нього особливих емоцій і другий К-750, який він купив згодом. Довелося і з ним розпрощатися.

І тільки коли П. С. Чорному, як спеціалістові сільського господарства, продали автомобіль «Запорожець», він якоюсь мірою відчув себе на коні.

Цілий рік тішився. Але якось на трасі Петро Семенович почув позад себе бадьорий сигнал і ледь устиг здати правіше, як повз його «Запорожець» проджиготіли новенькі «Жигулі» й швидко розтали на сонячнім обрії...

З того часу машинолюбне серце Петра Семеновича обліг чорний смуток. На свого малосильного «Запорожця» вже й дивитись не міг і, зрештою, «загнав» його... Не так, звичайно, як коня заганяють, а — за готівку. В сусідню Чернівецьку область.

І знову почав оббивати пороги районних організацій:

— Я ж — спеціаліст сільського господарства. Згляньтеся!..

Зглянулись. І невдовзі Петро Семенович віз ущерть наповнену щастям душу до своїх Верхніх Панівців на комфортабельному модерному автомобілі.

З транспортом, як бачите, П. С. Чорний поводитися вміє. Та не подумайте, чого доброго, що цим і обмежується його компетенція. Ні! Петро Семенович Чорний — справді спеціаліст сільського господарства, а саме — технік-будівельник колгоспу «Україна» на Хмельниччині. І тут він теж виявляє неабияку тямковитість. Збудував собі кам'яницю усім на заздрість, а до того ще й сарай, літню кухню, гараж — і за все це, зверніть увагу, вніс у колгоспну касу лише якихось 900 з хвостиком карбованців. За матеріали. А вже як ті матеріали на його обійстя потрапляли — бог його святий знає. В усякому разі, П. С. Чорний не заплатив колгоспові за транспортні послуги ані копієчки. Сказано ж — спеціаліст!

Та повернімося до техніки. Якщо вірити матеріалам перевірки Кам'янець-Подільського районного комітету народного контролю, П. С. Чорний продавав свої транспортні засоби не з метою спекуляції, а просто тому, що вони у нього казково швидко зношувались. А якщо вірити книгам обліку районної автоінспекції, то у П. С. Чорного ніколи ніякого транспорту взагалі не було... Жоден мотоцикл чи автомашина Петра Семеновича в автоінспекції не зареєстровані.

— Це ж треба бути таким спеціалістом! — здивовано вигукнув начальник райвідділу внутрішніх справ т. Симонов, дізнавшись про цей факт. — А ми й не підозрювали...

Звичайно, хоч автомобіль — і не голка, але й район — теж не копиця сіна... Хіба за всім устежиш?.. Так що районну міліцію можна зрозуміти. І П. С. Чорний, видно по всьому, давно зрозумів її. Тим-то й катається безборонно протягом ось уже п'ятнадцяти років по районних дорогах без номерних знаків. Тим-то й гендлює технікою без усяких видимих перешкод... Односельці подейкують, що невдовзі Петро Семенович заведе собі ще й вертоліт — і теж, звичайно, не побіжить реєструвати його в інспекцію. А навіщо? Не приведи, господи, якоїсь аварії — спробуйте довести, що це його машина! А набридне кататися — можна буде «загнати» комусь, копійчину якусь вторгувати. І ніхто тобі — ні півслова!..

Г. ЛОЗКО.

Хмельницька область.

Злізайте — приїхали!

ЧАЙ

ГУМОРЕСКА

Прихильником чарки я не був ніколи, а останнім часом відчув, що став іще й войовничим борцем проти алкоголізму. А трапилося це після того, як у нашому місті влаштували «Тиждень чаю». Що коїлося у нас, якби ви знали! Тобто — нічого поганого не було. Зате в усіх їдальнях, кафе і навіть чайній до столу подавали чай.

Хай посміхаються скептики, але в ті дні найзапекліші п'яндиги вживали виключно цей пахучий і цілющий еліксир здоров'я. Витверезник у зв'язку з цим закрили на ремонт. Не стало автомобільних аварій. А на роботу приходили навіть бувалі прогульники.

— «Тиждень чаю» треба продовжити, — дійшов я логічного висновку і тут же вирішив навічно впровадити чаювання у власний побут.

Перш за все, купив у однієї бабулі стародавній самовар. Надраїв його до дзеркального блиску. Топку розвів. Пилососом роздмухав (де тепер візьмеш підходящі для цього чоботи?). Залив цей антиквар водою — і до телефону. Скликаю гостей. Як зачула дружина, майже з кулаками накинулася. «Якого дідька і з якої причини бенкет затіваєш? — питає. — Та ще й без усяної підготовки!»

Тут я їй спокійно пояснюю. Мовляв, п'ятка, бенкети різні — то пережиток. Запрошую ж колег на склянку чаю. Посидимо. Хто вірша прочитає, хто заспіває... Щось подібне до «вогника» буде, як по телевізору. І твоє варення, підкреслюю, нарешті знадобиться. А соломку до чаю (Київський хлібокомбінат № 6, 36 коп.) я придбав завчасно...

Добре ж ми посиділи того вечора! Один лише Путько виявив нетактовність. Як побачив, що вже скоро сьома година, заволав: «Не муч, Миколо, чесно скажи, чи є щось для душі, поки магазини ще торгують...».

Дали ж йому часу. Всі гості соромили. «Некультурний, — кажуть, — ти чоловік, Путько. Невихований. Свідомість у тебе, як заячий хвіст. Тебе ж на чай запросили, розуміти треба!..» Особливо обурювався Павло Семенович, профорг наш. Навіть вирізку прочитав з газети — «Чай і атеросклероз».

Словом, посиділи на славу. Підкінець навіть пісню затягли.

І розпрощалися, як годиться. Жінки у захваті були. «Частіше б отак по вихідних збиратися, — кажуть. — І весело, і витрачатися не треба. До того ж — ніякого похмілля у наших хлопців не буде...»

Чоловіки дипломатично покахикали, та заперечувати не стали.

* * *

...А сьогодні вранці, не встиг я ще й за столом умоститися, підходить Василь Теличко, з побутсектора. Поручкався зі мною якось особливо приязно, душевно. А в очах у нього — сум і співчуття.

— Пиши, — каже, — заяву на матеріальну допомогу. Підкинемо пару червінців.

— Нащо? — питаю. — Воно-то й гріх од грошей відмовлятися, але ж премію нещодавно отримав.

— Пиши старий, не соромся, — наполягає Василь. — Ми вже й акта склали про обслідування твого матеріального становища. Товаришам збоку, воно, знаєш, видніше...

Володимир ГЛИГАЧ.

ДОМИСЛИ

Від перестановки місць з'являється ілюзія жвавого руху.

Ліс рубають? Певно, закладають парк.

Грабувати класиків не можна, але чому б у них не позичати?

Знак оклику — це знак запитання, який скинув із себе тягар запитань.

Данило РУДИЙ.

м. Одеса.

НЕЗВИЧАЙНІ СИТУАЦІЇ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

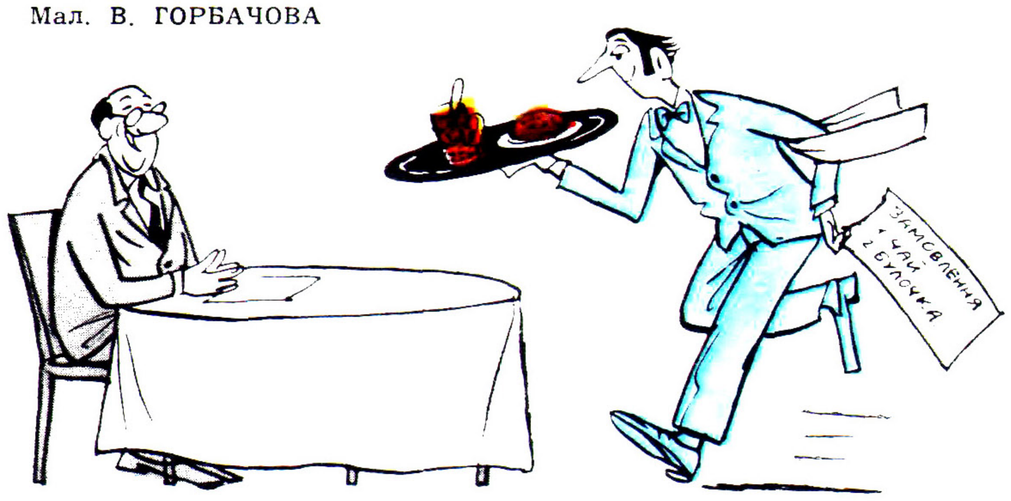

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

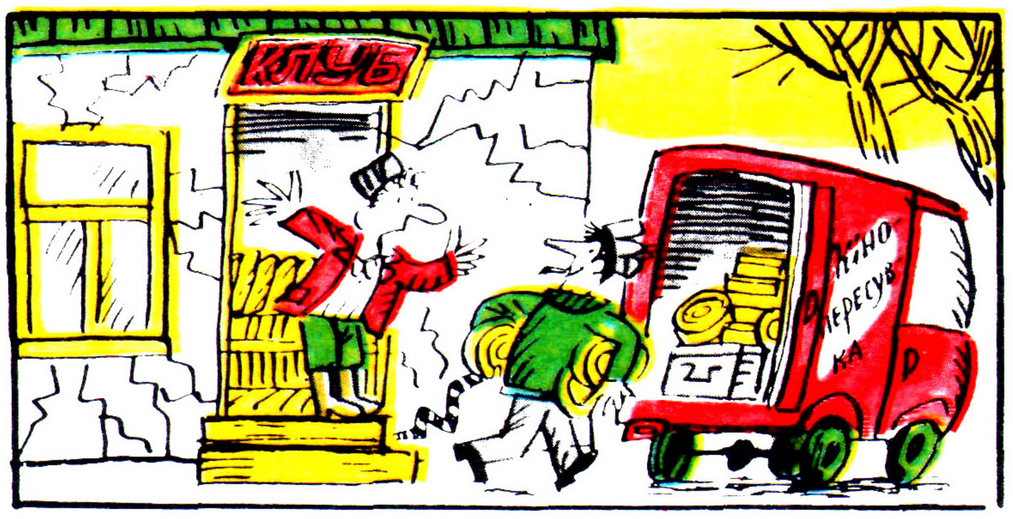

— Не привозь більше таких смішних кінокомедій: бачиш, аж стіни в клубі потріскались від реготу.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Візьми, так за два дні і не випили.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

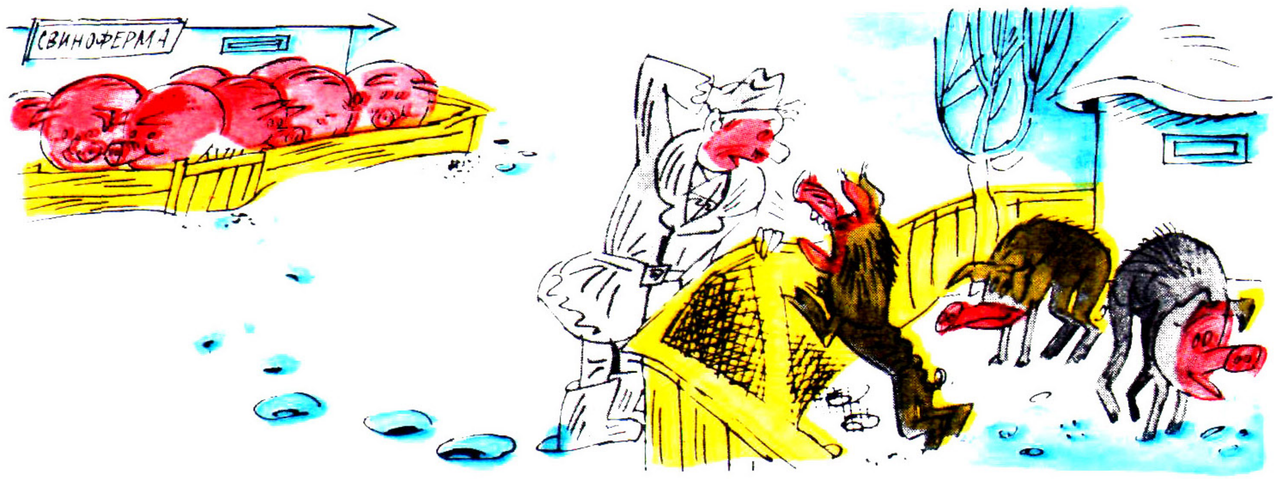

— Через колгоспних свиней я зовсім про своїх забув.

Мал. Й. КОГАНА

— Я протестую! Мій син типовий двієчник, а ви йому ставите п'ятірки!

Мал. В. ПЕТРОВА

— Ось, візьміть остачу.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

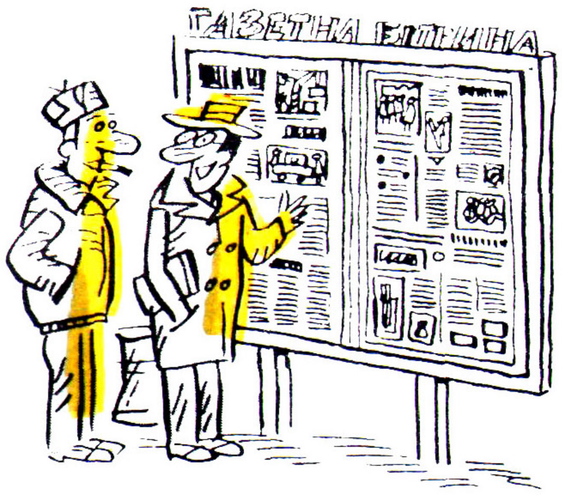

— Люблю тут щоранку читати свіжу газету!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Нічого, нічого! Ми почекаємо...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Спасибі за те, що запросили мене кран вам відремонтувати...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Так на мене лекція вплинула, що вирішив здати навіть повні пляшки...

ГУМОРЕСКА

Вантажник м'ясокомбінату Іван Лемішка пройшов через прохідну і задоволено посміхнувся. Штучний пояс, скомпонований з «Краківської» ковбаси, приємно стискав мускулястий стан. Лемішка статечно позіхнув і поліз до кишені за цигаркою, але замість неї витяг шмат трофейного балика.

— Почім товар, батя?

На балик оцінююче дивився молодик у старих джинсах і мохеровій тенісці.

«Молоде, та раннє, — гірко роздумував вантажник, продавши балик за півціни. — Знає, що крадене, тому й ціну визначає, рвач проклятий... І звідки в нас такі беруться?»

Раптом його пройняло морозом.

— Це він, — почув позаду себе Лемішка.

— Ти впевнений? — перепитав другий голос.

— Звичайно, подивись, як він іде.

Лемішка вже не йшов. Стояв, зіпершись на паркан. Вірніше, стояло, зіперте об паркан, його кремезне тіло. До паралізованого страхом Лемішки підійшли двоє в цивільному. Один палив люльку, другий був у темних окулярах.

— Ви вантажник? — запитав той, що з люлькою.

«Відпиратися нічого, — подумав Лемішка, — все одно докопаються. Стежили, мабуть. Бачили, як із стилягою торгувався».

— Так, — скам'янілими губами прошепотів він.

— Ану пройдіться, — скомандував той, що в окулярах.

Лемішка задерев'янілими ногами зробив два кроки.

— Ні, це не він,— сказав незнайомець і посмоктав люльку.

— Ти краще подивись на його обличчя.

Вантажник напружив усю внутрішню силу, аби зобразити на обличчі вираз непорочної чесності.

«Ви не думайте — я хороший», — промовляли його чисті очі.

— Бачиш, як перевтілюється, — сказав той, що в окулярах. — Я думаю, все вирішено. Ходімте з нами, — звернувся він до Лемішки.

— Громадяни, — заскиглив невдаха, — я не винуватий. Ну, якщо й виніс що, то через кляту несвідомість свою...

— Я бачу, ви зрозуміли, з ким маєте справу. Але досить дешевих трюків. Вас чекає серйозніша колізія.

— Громадяни...

— Облиште. Говорити будете, коли вам скажуть. А зараз сідайте в машину.

Лемішка важко зітхнув і приречено поліз на заднє сидіння чорної «Волги» з приватним номером. Той, що в окулярах, сів за кермо. За склом прощально замиготіли квартали рідного міста. Вантажник витер скупу чоловічу сльозу і почав непомітно розмотувати ковбасу, щоб позбутися небажаного речового доказу.

— Не крутіться, ви заважаєте мені. Я всього другий рік за кермом.

Лемішка облизав пересохлі губи і вдавано спокійним голосом запитав:

— Як ви думаєте, надовго мене той?..

— Все залежатиме від вас. Але я вважаю, ви швидко звільнитесь. У вас характерна зовнішність і неабияка здатність перевтілюватись.

— До чого тут зовнішність? — не второпав Лемішка. — Адже не за гарні очі... Коли вже дадуть, то...

— Не турбуйтесь. Ми дамо вам лише маленьку епізодичну роль.

— Що дасте? — очманіло перепитав Лемішка...

Машина повільно заїхала на територію кіностудії.

Олександр КОЗЛОВСЬКИЙ.

Дали перцю!

«У рибгоспівській конторі шум і гам...
Кінець столу возсіда директор сам.
А подалі між гостями — теж хмільний,
Оліяр Денис — заступник бойовий».

Такою картинною починався віршований фейлетон «Бабинська битва», опублікований у «Перці» № 19 за 1973 рік.

Далі святкування Дня рибалки у рибгоспі «Бабин» Івано-Франківської області вилилося у бійку між виконуючим обов'язки директора Ліщишиним В. А. і його заступником Оліяром Д. І.

Секретар Івано-Франківського обкому КП України т. Артеменко повідомив редакцію, що випадок, який стався у рибгоспі «Бабин», обговорювався на бюро обкому партії. На директора облрибкомбінату Кубарського І. Ф. накладено партійне стягнення. Виконуючого обов'язки директора рибгоспу «Бабин» Ліщишина і його заступника Оліяра знято з роботи.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

— Ну, сьогодні сміливо скажу все, що думаю.

З АНГЛІЙСЬКОГО ГУМОРУ

ДОРОГА ПАМ'ЯТЬ

Мільйонер говорить своєму приятелеві, який просить дати йому в борг невеличку суму:

— Що завгодно, тільки не гроші! Це в мене єдина пам'ять про батька.

ПОМИЛКА

Зустрілися два приятелі.

— У тебе стурбований вигляд. Які-небудь неприємності?

Так, Літер. Учора ми були в одній компанії і багато випили. Коли всі почали розходитись, я відвіз Джонні додому і поклав його в ліжко так обережно, що дружина нічого не почула.

— Ну й що? Ти вчинив як справжній товариш.

— Так... але сьогодні мені сказали, що Джонні ще позавчора вилетів у відрядження.

ВІДОМА ОСОБА

На одній із лондонських вулиць випадково зустрілися два джентльмени.

— Ми з вами десь зустрічались. Ваше обличчя мені дуже знайоме. Як ваше прізвище?

— Шоу.

— О, ви дуже відома особа...

— Ще б пак! Я двадцять років торгую молоком у цьому районі.

Переклав Ю. БРОДСЬКИЙ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Поставте в телятник, бо обіцяють сильні морози.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

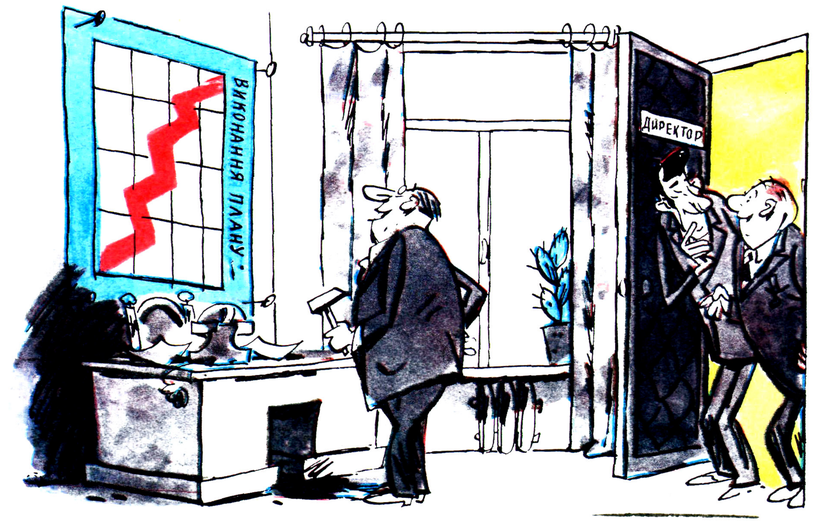

— Прийшов новий директор і все одразу повернув по-новому...

А ВОНО ДИМИТЬ...

Телесценарій з 3-х картин і одного епілога

Дійові особи:

53 мешканці селища Куп'янсько-Сортувальний. Розмовляють у сценарії не всі, але лист до «Перця» усі підписали.

Суговдзь В. С. — керівник обласного масштабу.

Працівник куп'янської районної газети.

Робітник асфальтового заводу.

КАРТИНА ПЕРША

Автобусна зупинка «Оливине». Звідкись наповзає чорне хмаровиння. До зупинки сходяться люди, розмахують руками, щось вигукують. Це — мешканці вулиць Піонерської, Магістральної, Черняхівської та ін. Якась жінка підносить у руках чоловічу сорочку.

ЖІНКА: Людоньки, я з вулиці Менжинського! Погляньте, яка ця сорочка?

ГОЛОСИ: Чорна! Чорна!

ЖІНКА: А п'ятнадцять хвилин тому була білою. Випрала її, повісила сушити і ось — маєте! Проклята кіптява!..

ЧОЛОВІК З ПРОВУЛКУ ПІВДЕННОГО: Напишемо листа до районної газети!

1-й ГОЛОС: Писали вже! Три роки тому в «Червоному прапорі» був фейлетон «Навіщо стільки диму?».

2-й ГОЛОС: Пам'ятаємо. Через два тижні була й відповідь — стаття «Диму не буде».

ЧОЛОВІК З ПРОВУЛКУ ПІВДЕННОГО: А воно, як диміло, так і димить...

ГОЛОСИ: Напишемо ще, хай газета дасть жару керівникам асфальтового заводу!..

Починають складати колективного листа. Екран повільно затемнюється. Затим спалахує світло, і ми вже бачимо друкарську машину, з якої вилітають аркуші газети. Телеоб'єктив зупиняється на назві — «Червоний прапор». Крупним планом — заголовок статті: «Дорогий асфальт». Нерівним повзуть рядки надрукованого в газеті листа: «Поруч з нашими будинками спорудили асфальтовий завод, який понад десять років отруює повітря димом і сажею. На наші скарги начальник виробничо-технічного відділу шляхо-будівельного управління № 23 т. Суговдзь відповів обіцянкою, що диму не буде... Відтоді минуло кілька років, а завод, як і раніше, чадить, отруюючи повітря...».

КАРТИНА ДРУГА

Та ж сама газета, тільки уже в руках Суговдзя В. С. Він — розгніваний. Нервово ходить по кабінету. Громовим голосом диктує секретарці відповідь районній газеті:

«...Як можна друкувати видумані розмови й обіцянки? Дивуюся безпринципності газети і попереджаю, що Вашу статтю направлю в народний суд із тим, щоб притягнути Вас до відповідальності. За брехливі статті і видумані інтерв'ю Ви відповідаєте в кримінальному порядку, згідно статей Кримінального кодексу...».

КАРТИНА ТРЕТЯ

ПРАЦІВНИК РАЙОННОЇ ГАЗЕТИ (стоїть на подвір'ї асфальтового заводу): Ось бачите, дорогі телеглядачі, як діє критика. Хоч Валентин Станіславович Суговдзь погрожував газеті судом, але на статтю «Дорогий асфальт» прореагував правильно. Зрозумів, що здоров'я трудівників нашого міста — це найважливіше і звелів припинити масове отруєння людей. Гляньте, ємкості з асфальтом не крутяться, вогонь у форсунках не гоготить, диму ніде не видно, а повітря зараз у селищі Куп'янсько-Сортувальний (водить носом і смачно втягує повітря) — як у Сочі або Піцунді...

РОБІТНИК АСФАЛЬТОВОГО ЗАВОДУ (усміхається): Не спішіть попереду батька в пекло (показує ключем на погаслі форсунки). Це ми тимчасово припинили роботу. Бо перевиконали план і зайняли перше місце. Ремонтуємося зараз, заготовляємо матеріали на майбутнє, будуємо два бітумосховища. Незабаром знову задимимо — буде тут, як у отій пісні: ой наступала та чорна хмара... А ви — «Сочі, Піцунда...»

Затемнення.

ЕПІЛОГ

Телеекран розділено навпіл вертикальною лінією. З правого боку — де кореспондент «Перця», напис: «Київ», з лівого — де т. Суговдзь, — «Харків». Розмовляють по телефону.

КОРЕСПОНДЕНТ: Валентине Станіславовичу, чим саме образила вас газета, що ви хотіли притягти її до кримінальної відповідальності? Може, завод не отруював повітря? А написали, що отруював?

СУГОВДЗЬ: Не в тім справа. Вони написали, ніби я обіцяв поставити нові очисні споруди, щоб позбутися диму і чаду, а я такого щось не пригадую. Словом, у понеділок я виїду з Харкова на місце і або напишу вам, або подзвоню про все...

Кінець.

ДИКТОР: Відтоді минув не один понеділок, а товариш Суговдзь так і не знайшов часу повідомити про результати своєї інспекційної поїздки на підпорядкований йому завод.

І. НЕМИРОВИЧ.

Харківська область.

Перуценя

Сторінка для дітей

ОТАКИЙ У МЕНЕ НІС

Не задовгий, не кирпатий —
Я звичайний маю ніс,
Та мені він так багато
Неприємностей приніс...
Де я тільки не буваю,
Що я тільки не роблю —
Через ніс отой страждаю,
Різні прикрощі терплю.
Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

До сніданку мама й тато
Починають умовляти:
— Випий, золотко, хоч трошки
Жиру риб'ячого з ложки!.. —
Я, звичайно, не мовчу —
Відвертаюсь і кричу.
А вони до мене: — Просим!
І ЧОГО ТИ КРУТИШ НОСОМ!
Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

Все привіз мені мій брат:
Безкозирку і бушлат,
І тільняшку, і штани
От-такої ширини!
Разом з братом я крокую,
Примовляю: — Раз, два,
три! —
Та спіткнувся... Раптом чую:
— НОСА ВГОРУ НЕ ДЕРИ!
Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

По сніжку біжать санчата:
Будем з гірки ми з'їжджати!
От і гірка, ми рядком
На санчатах із Рябком
Полетіли, покотились
І... в заметі опинились.
А дружків аж сміх бере:
— ГЛЯНЬТЕ! НОСОМ ВІН ОРЕ!
Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

Дав я Петрикові м'яч,
А тепер мені — хоч плач!
Він м'яча не повертає
І щодня мене питає:
— Хочеш, завтра поверну? —
І отак — усю весну...
Мама каже: — То, виходить,
ВІН ТЕБЕ ЗА НОСА ВОДИТЬ!
Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

Взяв я вудку — і до річки,
З братом сів на бережку.
Та не ловляться плотвички,
Не тріпочуть на гачку.
Я нічого не спіймав,
Біля вудки задрімав...
Тут почув я голос брата:
— ЩОСЬ ТИ НОСОМ СТАВ
КЛЮВАТИ!
Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

Ось дідусь струга кілок —
Робить вулик для бджілок.
Я підказую йому:
Що до чого, як, чому...
А дідусь мені ласкаво:
— Йди до саду, погуляй...
Як не знаєш добре справи,
СВОГО НОСА НЕ
ВСТРОМЛЯЙ!

Я образився до сліз:
— Ну, і дався вам мій ніс!
Не ступив ніде ні кроку,
Щоб із ним не мав мороки...
Я терплю від нього й досі...
А дідусь: — Не треба сліз!
ЗАРУБАЙ СОБІ НА НОСІ,
ЩО НЕ ВИНЕН В ЦЬОМУ НІС!

Грицько БОЙКО.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. ГОРБАЧОВА

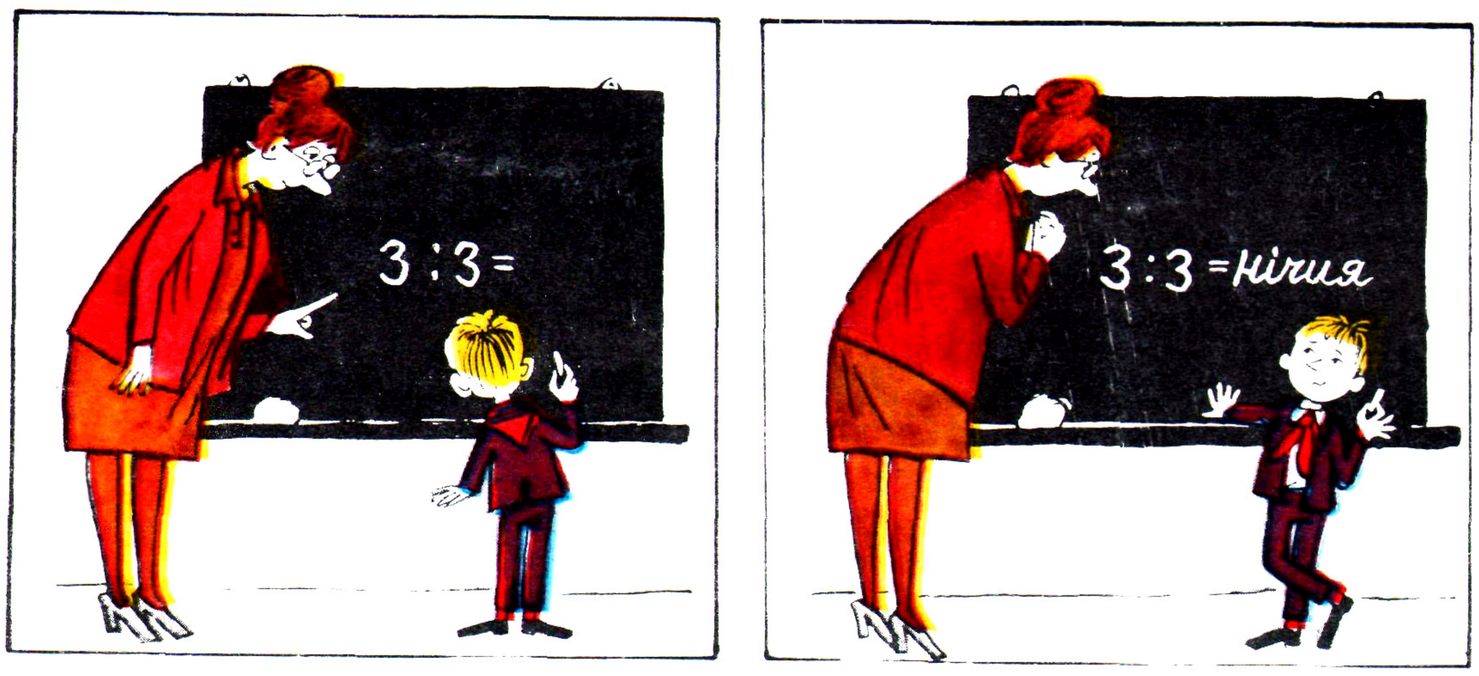

ЧОМУ ЖУРАВЛІ ВІДЛІТАЮТЬ

Запитала мама в Тосі:
— Як до нас приходить осінь,
Відлітають журавлі
До далекої землі.
Чому так завжди буває,
Ти не знаєш, доню мила?
Тося їй відповідає:
— А тому, що є в них крила!

Олександр ТКАЧОВ.

З олівцем по Краснопіллю

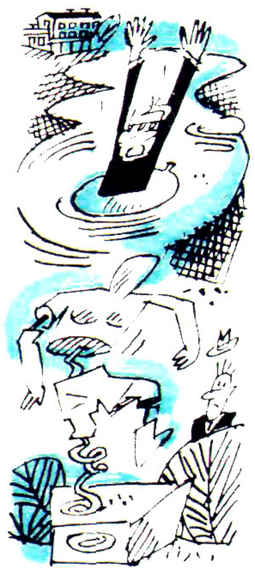

Нам пощастило: зійшовши з автобуса, потрапили просто в обійми знайомого краснопільця. Після традиційного: «Скільки літ, скільки зим», — він узявся показати Краснопілля. І одразу ж приступив до своїх обов'язків добровільного гіда.

— Вам пощастило: сьогодні відлига, усе розвезло, і ви можете помилуватися чудовими калюжами на привокзальній площі та вулицях. Але не захоплюйтеся передчасно, не охайте та не ахайте — біля базару ви матимете змогу помилуватися ще кращими баюрами та ямами... А поки що рушаймо далі...

— Перед вами залишки стадіону. Це поле тим цікаве, що сюди дуже рідко ступає нога людини. Хіба що хтось із спортивного товариства «Колос» вряди-годи перебіжить навпрошки.

Кого зображає ця скульптура — важко сказати. Дехто дотримується думки, що це Аполлон. Та в районному спортивному товаристві всі в один голос запевняють: «Футболіст»! І вони, думаю, мають рацію: бачите, як ноги покалічені.

Кажуть, що колись тут і волейбольний майданчик був, і баскетбольний, і огорожа чудова була, і навіть спортом молодь займалася...

А тепер поїдемо на Успенку.

— Оце архітектурна пам'ятка, будова, яка збереглася до сьогоднішнього дня з незапам'ятних часів. Ось зайдемо, і ви самі побачите, що стеля і підлога там... Не хочете? Ну, добре, добре. Оглянемо й так... Нині тут клуб. Тільки фільми демонструються. Але глядачі під час сеансу більше дивляться на стелю, щоб, бува, шматок її на голову не звалився.

Це виховує хоробрість, гартує нерви. Кажуть, що краснопільські дівчата не виходять заміж за тих хлопців, які не можуть висидіти в тому клубові хоч півгодини.

А гуляти хочеться.

...І женитись хочеться.

— Втомилися? Ну, що ж, у кафе — так у кафе. Будь ласка, ось і воно. Просте за архітектурою, але досить привабливе. Його у нас називають ще «Кафе спогадів». Зайшовши сюди, відвідувачі згадують про смачні борщі, котлети, вареники, яких тепер тут і не покуштуєш...

Раптом наш добровільний гід згадав про якусь термінову справу і розпрощався. А ми вирішили, оскільки залишилися без обіду, підкріпитися духовним харчем — почитати свіжу газету. Підійшли до вітрини, глянули — висить номер з минулого тижня. Правда, в кіоску купили свіжішу — позавчорашню, яку ще в Києві читали.

Другого дня ми вирушали з Краснопілля додому. Ідучи на автовокзал, згадали, що так і не подякували нашому знайомому. Вирішили зробити це по телефону. Але нічого з того не вийшло — в єдиній телефонній будці телефон, щоправда, був, але без трубки.

Так і поїхали, не подякувавши.

По Краснопіллю з олівцем ходив та записував **М. ПРУДНИК**, малював **С. ГЕРАСИМЧУК**.

Сумська область.

ВИСТАВКА ШКОДИ НЕ ТРЕБА

ЗНАЙШЛИ ВИХІД

Колись на портфелі Київської шкіргалантерейної фабрики нарікали за те, що, мовляв, замки не відмикаються. Покладеш у портфель зошити чи папку, клац — і він замкнувся навічно. На підприємстві зреагували на критику. Тепер портфелі роблять так, що від них самі собою відклеюються передня і задня стінки. Отже, все, що треба, завжди можна дістати навіть із замкненого портфеля.

ОДИН З ДЕСЯТИ

Коли з'являються у продажу цвяхи виробництва дніпропетровського заводу «Червоний профінтерн», їх купують цілими кілограмами. Виставком зацікавився секретом такої нечуваної популярності цих цвяхів, котрі на вигляд майже не відрізняються від інших. Хіба що голівки в них зміщені так, наче їх намагалися відкрутити.

— Річ у тім, — відповів столяр Непийвода, закинувши на спину мішок із цвяхами, — що вони під молотком згинаються, принаймні гнеться дев'ять з десяти. Отже, тому й купую цих цвяхів удесятеро більше, ніж треба.

ПОСОРОМЛЕННЯ ЕРУДИТА

Переможець вісімнадцяти вікторин Е. Рудований цього разу не одержав головного приза виставки. Дві години ламав він голову над загадкою: що саме зображено на сувенірі Мельнице-Подільської фабрики господарчо-побутових виробів на Тернопільщині. Тільки раз він був близький до відгадки, коли назвав загадкові фігурки кицями. Насправді ж, як стверджує етикетка, сувенір називався «Два чорногузи».

ПИЛОВА ЗАВІСА

Кому з домогосподарок не знайома подібна ситуація. Не встигнеш увімкнути пилосос «Буран-3», як негайно збігаються сусіди. Мовляв, гуркіт, який здіймає пилосос, заважає їм відпочивати.

На Харківському заводі «Електромашина» виготовили 144 експериментальних пилососи, які, крім шуму, здіймають у кімнаті ще й хмару пилюги. Отже, відніні пилова завіса зможе надійно захистити володаря «Бурану» од розлючених сусідів.

ПЕРША ПРЕМІЯ

Нелегко підготуватися до шкільного карнавалу. Перш за все, треба знайти одяг, який здивував би всіх своєю оригінальністю і розсмішив своєю незграбністю. Школярка Валентина Н. саме в такому одязі і з'явилася на карнавал, де й одержала першу премію. Подруги були просто в захопленні од її вигадки.

Карнавальний одяг дівчини був усього-навсього плащем, який складався з деталей різних відтінків. Гудзики плаща були несиметричними, а кінці коміра — різних фасонів.

Приймаючи поздоровлення, школярка пояснила, що мама купила цей плащ у звичайному універмазі і що шиють ці плащі в Одеській області — на Болградській швейній фабриці.

Наша реклама

Купуйте запальнички Харківського заводу маркшейдерських інструментів. Гарантуємо надійність у користуванні, безвідмовність в експлуатації (при умові, якщо у вашій кишені завжди буде лежати коробка сірників).

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

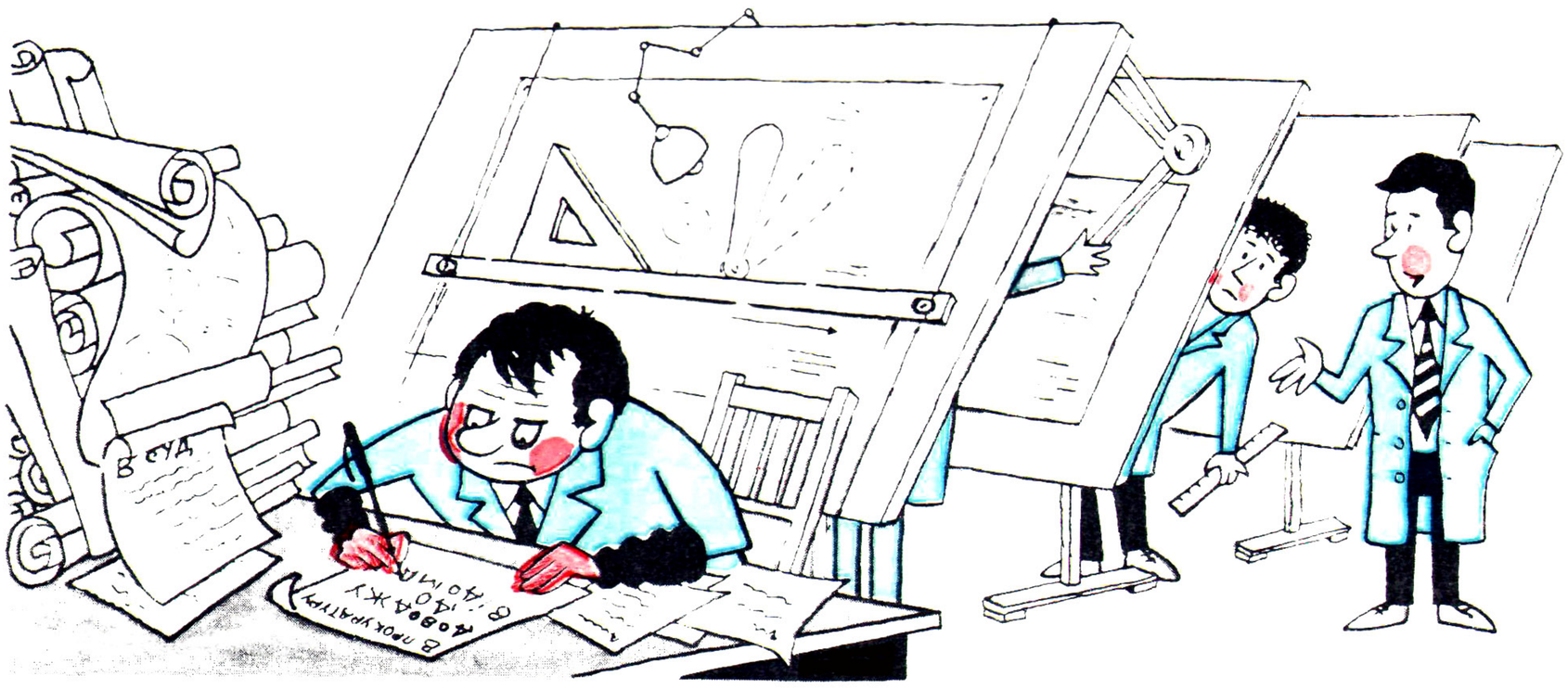

— Якби не оцей Дьогтяренко, я б нізащо не повірив, що у нашому відділі стільки хапуг і розпусників.

НОТАТКИ про їхні поляки

ЯК СТАТИ НАЙДОСТОЙНІШИМ

Знаєте, що загрожує людству?
І що нас чекає уже в найближчі десятиріччя?
Самоїдство.

Людей на землі стане так багато, що вона вже не зможе їх прогодувати, й тоді нам не залишиться нічого іншого, як їсти один одного.

Так, принаймні, вважає професор Сассекського університету (Англія) Джон Постгейт. В одному зі своїх останніх наукових трактатів, опублікованому журналом «Нью сайєнтист», містер Постгейт пише:

«Єдина справді серйозна проблема, що стоїть перед людством, — це перенаселеність. Усі інші проблеми — економічні, соціальні, міжнародні — порівняно з нею другорядні...»

Коротше, «людський мурашник» (так шановний професор іменує народонаселення нашої планети) приречений на самознищення, і ніхто не в змозі його врятувати.

Ніхто — крім професора Постгейта.

Він розробив цілу теорію врятування людства за рахунок різкого скорочення кількості... жінок. А втім, надамо слово самому професорові:

«...тепер перейдемо до тієї панацеї, котру я хочу запропонувати... Це пілюля або ж інші методи впливу, які дозволять забезпечити появу потомства чоловічої статі. Подивіться, що вийшло б: населення продовжувало б зростати протягом кількох десятиріч, але його приріст відбувався б в основному за рахунок хлопчиків, що у майбутньому обмежило б можливість дальшого відтворення населення... А це саме те, що треба... Я не бачу способу точно передбачити, яке виникне у перехідний період співвідношення — п'ять чи п'ятдесят чоловік на одну жінку... до жінок будуть ставитися так само, як до королев мурашок, або ж їх розглядатимуть як приз для найдостойніших (чи рішучіших) чоловіків».

Весела перспектива, еге ж?

***Отож, як випливає з професорової теорії*, трудящим у країнах капіталу вже не треба боротися за свої соціальні та економічні права — тим паче, що вони — «другорядні». Навіщо боротися, коли професор Постгейт обіцяє врятувати людство від самознищення пілюлею загального благополуччя!**

Давайте-но уявимо, що із цієї рятівної теорії може вийти на практиці...

Одного чудового ранку 2054 року житель міста Постгейтона Ронні Трюфель нашвидку пережував разом із сніданком загальнообов'язкову молитву на честь Великого Рятівника Людства — професора Постгейта, зняв зі стіни лазерну скорострілку, набив кишені електронними гранатами і в піднесеному настрої вийшов на Постгейт-стріт.

Цього дня Ронні твердо вирішив стати одним із небагатьох найдостойніших і завоювати Перехідний Приз — яскраву блондинку, стереоскопічний портрет якої він уже давно запримітив у вітрині Вумен-Хаузу (Жіночого Будинку) на центральній вулиці міста.

Не встиг, однак, Ронні зробити й кількох кроків, як переконався, що нинішнього ранку не лише він прийняв це гідне справжнього мужчини рішення. З-за найближчої рекламної тумби, котру прикрашав величезний портрет професора Постгейта з написом «Учення Великого Рятівника звільнило нас від перенаселеності!» — стьобнула черга електромета і обдала Ронні нестерпним високовольтним жаром.

Ронні кинувся на землю й, радіючи, що його суперник виявився не дуже вправним стрільцем, принишк, стиснувши свою скорострілку. Чекати довелося недовго. Од тумби відокремилася темна постать і обережно попрямувала до Ронні.

В ту ж мить з даху сусіднього будинку під ноги людині з електрометом впала невеличка срібляста куля, й повітря струснув вибух електронної гранати. Незнайомець упав, а Ронні швидко спрямував дуло скорострілки вгору і, коли над дахом з'явилася голова ще одного кандидата у найдостойніші, натиснув спускову кнопку. Тонкий і гострий, мов жало, промінь лазера прошив голову, і за секунду тіло необачного мисливця гепнулося об асфальт.

— Оце пощастило! — зрадів Ронні.— За одним ритом двох претендентів позбувся.

Сторожко озираючись на всі боки, він швидко одрізав у екс-суперників по вуху (без цих доказів вхід до Вумен-Хаузу було заборонено) і рушив далі. Турбуватися про небіжчиків не було потреби. Щовечора на вулицях Постгейтона з'являлися автофургони з написами «Для недостойних». Тіла невдах вивозилися за місто й ховалися без будь-яких почестей.

Неподалік од бару «Справжній мужчина» Ронні побачив кремезного джентльмена, що сидів за щитом портативної променевої гармати, сяк-так замаскованої серед кущів бузку. Джентльмен меланхолійно жував гумку, а коли з бару виходив відвідувач, так само меланхолійно цілився і ніби знехотя смикав за шнурок. Потім брав у руки мотузок із гаком на кінці, розкручував його над головою, спритно кидав і, зачепивши гаком одіж недостойного, підтягував його до себе.

Ронні сховався у під'їзді якогось будинку і став чекати. За найближчі півгодини з бару вийшло ще четверо чи п'ятеро відвідувачів. Ронні виждав іще трохи й, вирішивши, що у барі вже нікого немає, виповз на вулицю. Джентльмен пакував гармату у шкіряну валізу. Ронні тут же вколошкав його і заходився перелічувати трофеї.

— Непогано, зовсім непогано,— бурмотів він,— разом із цим джентльменом шістнадцять. Та тих двоє— значить, уже вісімнадцять! О'кей, діла ідуть навіть краще, ніж я гадав...

Пролунав постріл, і поруч із Ронні вогненна стріла уп'ялася в землю. Запихаючи шістнадцяте вухо у сіточку, Ронні кинувся навтьоки...

Йому фантастично пощастило. У нього стріляли з усіх видів лазерної, електронної та електричної зброї. У нього кидали гранати і пластикові бомби. На нього тричі пробували накинути зашморг і збити з ніг...

Та Ронні залишився неушкодженим, а в його сіточці, що теліпалася на поясі, лежало п'ятдесят вух. Саме стільки, скільки треба, щоб одержати Приз із Вумен-Хаузу. Оскільки завдяки гуманним старанням Великого Рятівника Людства професора Постгейта кількість жінок за останні десятиріччя дуже скоротилася, то на кожні п'ятдесят чоловіків припадала всього одна жінка. Отож спеціальне законодавство передбачало відстріл найдостойнішим п'ятдесяти недостойних представників чоловічої статі, і лише після того він мав право на Перехідний Приз.

Весело насвистуючи мелодію популярної пісні «П'ятдесят — чудова цифра», Ронні Трюфель увійшов у броньовані двері Вумен-Хаузу. Його зустрів ввічливий служитель, перелічив вуха і запропонував Ронні залишити зброю при вході.

Коли вони опинилися у просторому холі, служитель трохи пом'явся і сказав:

— Прошу пробачення, містере Трюфель, але у мене до вас невеличка справа. Бачте, ми хоч і працюємо у Вумен-Хаузі, але ніяких пільг не маємо і мусимо *на рівних правах з усіма воювати за титул найдостойнішого*. Сьогодні сюди вже приходили сорок дев'ять дсстойних. Ви — якраз п'ятдесятий. Отож вибачте ще раз, але...

З цими словами служитель витягнув із однієї кишені електропістолет, а з іншої — ножиці для відрізання вух.

Останнє, що побачив Ронні Трюфель у ту мить, коли його продірявив високовольтний заряд, був великий портрет професора Постгейта з оливковою гілочкою в руці. Професор по-батьківському всміхався Ронні...

В. ЧЕПІГА.

НАРОДНІ УСМІШКИ

РОЗРАХУВАЛАСЯ

В переповненому автобусі водій звертається до пасажирів:

— Передавайте гроші на квитки.

Одна бабуся шукала, шукала гроші — немає.

— Передайте, будь ласка, водієві *пиріжок*, — *просить* вона сусідів. — Я за нього п'ять копійок віддала. Свіженький.

Повідомив І. КЛЕПАЧОВ
з м. Херсона.

ЗНАЙШОВ...

Заліз п'яний чоловік у велику калюжу і щось шукає. Підходять до нього іще двоє і питають:

— Що ти шукаєш?

— Та не питайте, краще поможіть!

Залізли і ті двоє у калюжу, шукають, а що шукають — і не знають.

Аж ось той п'яний вилазить із калюжі і кричить:

— Знайшов!

— Що ж ти там знайшов?

— Берег...

Повідомив Микола ШЕНКЕВИЧ
з м. Миколаєва.

ПРОЩАННЯ

— Прощавайте, друзі! — говорить хлопець своїм приятелям.

— Їдеш кудись?

— Ні. Одружуюсь.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Ти чому запізнився на роботу? — запитав робітника начальник цеху.

— Дружина рушник шукала.

— А ти?

— Я чекав, доки висохну.

Надіслав Я. КИЧУРА
з м. Ровно.

ЗІРКИ В КАЛЮЖІ

Біля калюжі лежить п'яний.

Ідуть мимо двоє та й кажуть:

— Давай піднімемо цього п'яндигу, а то ще втопиться.

— А я й не п'яний,— відповідає той, — он бачите, скільки зірок у *калюжу насипалося з неба*? Я такого дива ще не бачив, оце ліг і дивлюсь.

Повідомив П. ХОМЕНКО
із с. Васютинець
Чорнобаївського району
Черкаської області.

ЗАЙЧАТИНА

Прибіг син до батька:

— Тату, а ви хочете зайчатини?

— Хочу, а де ж вона?

— Та щойно до діда Федора у садок побігла.

Повідомила Г. ДОВГАЛЬ
із с. Великого Байраку
Миргородського району
Полтавської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— В автопарк є хто-небудь?

ЯК ПОЯСНИТИ ДІТЯМ!

У квітні ц. р. Казанківський районний відділ народної освіти недорахувався на залізничній станції двох вагонів вугілля. Власне, вагони були, але в зв'язку з тим, що хтось вимастив їх антрацитовим маслом, вугілля, як кажуть, самозагорілося й перетворилось на жужелицю. Це незабаром потвердив актом і представник шахти ім. *Шевченка т. Погребниченко, котрий спеціально* приїхав на Миколаївщину аж із Донецького краю. Здавалося б, простіше простого: оскільки винна шахта (не простежила за якістю вагонів, у які засипався вантаж), то хай або пришле вугілля, або поверне його вартість — 3181 крб. 88 коп. Але:

Не кують на шахті і не мелють —
Ні вугілля, ні грошей не шлють...
А надворі вже зима хурделить,
І морозяні вітриська дмуть.
Як в садочках дітям розказати
А чи школярам — це ж просто сміх! —
Що на шахті — дяді-бюрократи,
Що не все гаразд із совістю у них?!

І. ДЖЕРЯ.

Мал. В. ЮЖНОГО

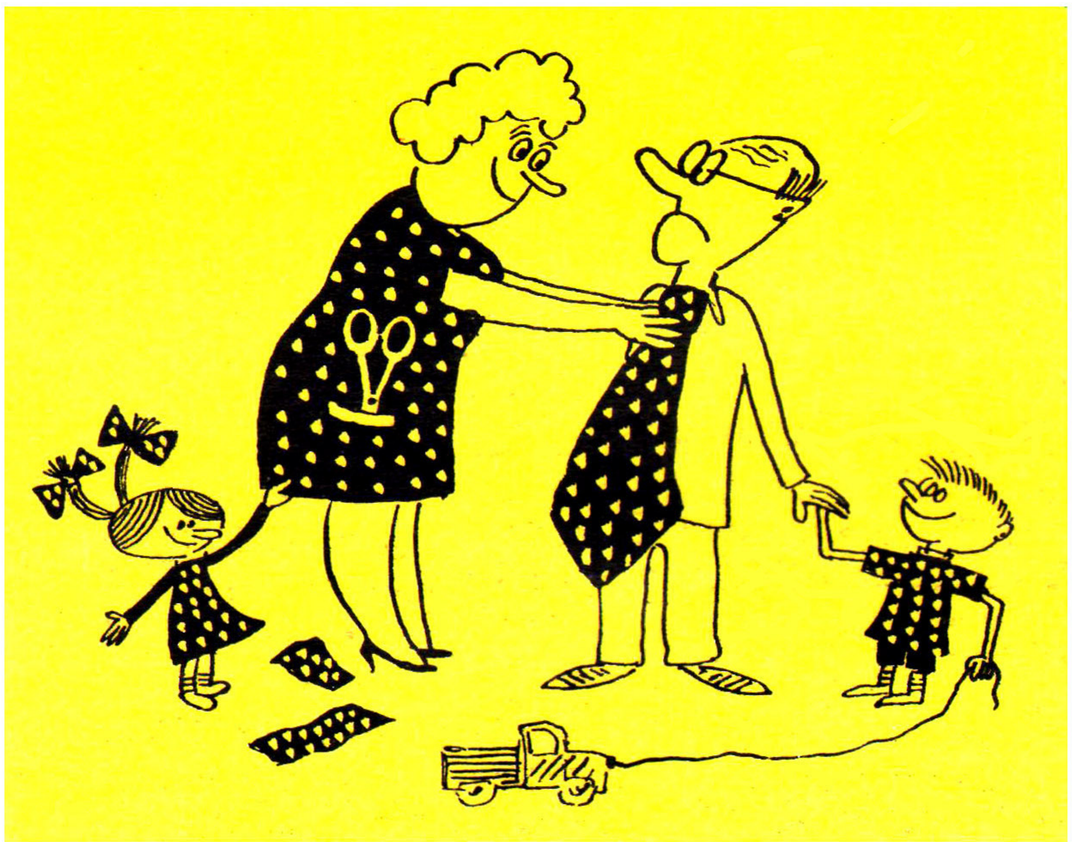

— Щоб пам'ятав, що на твоїй шиї сім'я!..

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

ЗОЙКИ КОХАННЯ

ДО ТЕБЕ

...Могла б я скрипкою стати,
А стала твоєю коханою...

(Галина ТУРЕЛИК. «Три зернини». «*Рад. письменник*», 1972 р.)

Могла би я струни мати,
Бриніти й не знатись з оманою...
Могла балалайкою стати,
А стала твоєю коханою.

Вже краще б роялем, тромбоном,
Валторною чи барабаном,
Трубою, альтом, саксофоном
Або навіть гонгом, там-тамом...

Челестою, настаньєтами...
Вже легше оркестром стати,
Звучати всіма інструментами,
Ніж, милий, тебе кохати!

ВТЕЧА СЕРЦЯ

...А чи, може, ти забув, що в мене серце —
Он воно тюльпаном за вікном...

(Марія ВЛАД. Із збірника «Поезія», № 2, 1973 р.)

Від образи серце затремтіло,
Залпом вдарив відчай, і воно
Із грудей, мов з клітки, полетіло
Птахом у відчинене вікно.

А коли землі ледь-ледь торкнулось,
Диво-дивнеє уздріли ми:
Серце на тюльпана обернулось,
Вмитого росою чи слізьми...

Як тяглося серденько дівоче
До твоєї ласки, доброти,
Так тюльпан цей, до життя охочий,
Прагне світла, сонечка, води.

Не забудь тюльпан від бурі вкрити,
Добриво купи і поливай...
Не схотів ти серця зрозуміти,
То тепер тюльпана доглядай!

ВАЖКА ЛЮБОВ

Чи то ніч була, чи то ранок,
Чи то пізно прийшов, чи рано,,,
... Йшла охоче чи неохоче,
Говорила а чи мовчала.
Зірка впала...
... Покохала тебе неначе...
Чи ти випадок, чи коханий,
Чи ти пізно прийшов, чи рано,
Чи згубив мене, чи окрилив,
Та тобі вже немає діла...

(Емма ВЕРХОДІЙ, «Вітчизна», № 3, 1973 р.).

Зав'язав мені очі милий,
Потемнів, захитався світ білий.
Чи то день, чи то ніч — не бачу.
Не збагну, чи сміюся, чи плачу.

Чи світало, чи сутеніло?
Принца я чи дурисвіта стріла?
Чи то він, чи то я у люстерці?
Впала зірка чи камінь на серце?

Чи було, чи наснилось кохання;
Терен цвів а чи древо пізнання?
Клятви чула чи крякання крука,
З полину а чи з меду розлука?

Вірш знайомий в журналі читаю,
З усіх боків його розглядаю:
Чи це мій вірш, чи може, не мій,
Чи я Емма, чи я Верходій?

Емілія САТАЛКІНА.
м. Київ.

Друже ПЕРЧЕ!

Дуже шкодую, що ти не тракторист. А то попросив би тебе сісти на мій трактор «МТЗ» і випробувати його в ділі.

Щоправда, сідати ні на що — районне об'єднання «Сільгосптехніка» видало трактор з ремонту без сидіння. Але це біда невелика: посидіти можна й на фуфайці. До речі, спинки до сидіння «Сільгосптехніка» також не повернула. Як, між іншим, і крана від радіатора. Але то, скажу тобі, сущі дрібниці. Це ж не такі суттєво важливі деталі, як, скажімо, тяга акселератора чи важіль од коробки швидкостей, без яких і з місця трактора не зрушиш. Щоправда, важіль і тягу акселератора «Сільгосптехніка» — спасибі їй, — вернула. І вони, як ми зразу ж переконалися, були цілком придатні для здачі в металобрухт.

А втім, і це, Перче, ще півбіди. Бо й браковані деталі, і ті, яких на тракторі зовсім не виявилося, районне об'єднання «Сільгосптехніка» зобов'язалося нам повернути найближчим часом. От із цим найближчим часом у нас, і справді, біда: вже скоро рік минає, а діждатися його не можемо.

Може б, ти, Перче, той найближчий час підштовхнув своєю мітлою, щоб він так довго в дорозі не гаявся. А заодно — і працівників «Сільгосптехніки». Їм, гадаю, це також не зашкодить.

П. РАЧОК,
механізатор колгоспу імені Крупської.

с. Рогізне
Любарського району
Житомирської області.

Ми прекрасно усвідомлюємо, що незваних гостей частують тим, чим ворота підпирають. Та шостого жовтня минулого року таки побували на весіллі, куди й молоді нас не запрошували, і ми йти не збиралися.

А збиралися ми їхати з Києва до Лубен. Диспетчер Київської центральної автостанції оголосив, що за цим маршрутом додатковим рейсом відправиться автобус номер такий-то. Зраділі пасажири придбали квитки і повсідалися на свої місця.

Автобус дійсно рушив на Лубни. Але спочатку водій оголосив, що він повинен заїхати на Нивки, забрати нареченого, наречену та їх гостей, бо автобус ними замовлений.

Годину ми кружляли по Києву, ще стільки ж чекали, поки зберуться гості. Вони теж не дуже зраділи, побачивши у замовленому ними автобусі незваних гостей, через яких змушені будуть всю дорогу стояти. І ми, пасажири, почували себе не у своїй тарілці.

Отаку ведмежу послугу зробили працівники центральної автостанції.

В. ЯЧНЕВА,
медсестра Херсонської міської лікарні № 1.

Наше мальовниче й квітуче село Лимани стоїть на самому березі Південного Бугу. А Південний Буг, як відомо, впадає у Чорне море. Отже, живемо, як у тій пісні: вода, вода, кругом вода...

Але ми, Перче, частіше співаємо іншої. Отієї, що «...без води — і ні туди, і ні сюди!» Тільки в управлінні «Миколаївводбуд», яке ще п'ять років тому заповзялося відремонтувати нам водопровід і крани, нашої пісні чомусь не чують. Зверталися вже ми зі своєю бідою і туди, і сюди, — скрізь нам обіцяють от-от налагодити водопостачання, та нам од того не легше.

Обридла вже нам ця пісня. Тож ми, працівники радгоспу «Радянська Україна», оце й звертаємося, Перче, до тебе: чи не допоміг би ти нам, як то кажуть, у рот води набрати?

М. ВОЙТКОВ.

Жовтневий район
на Миколаївщині.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

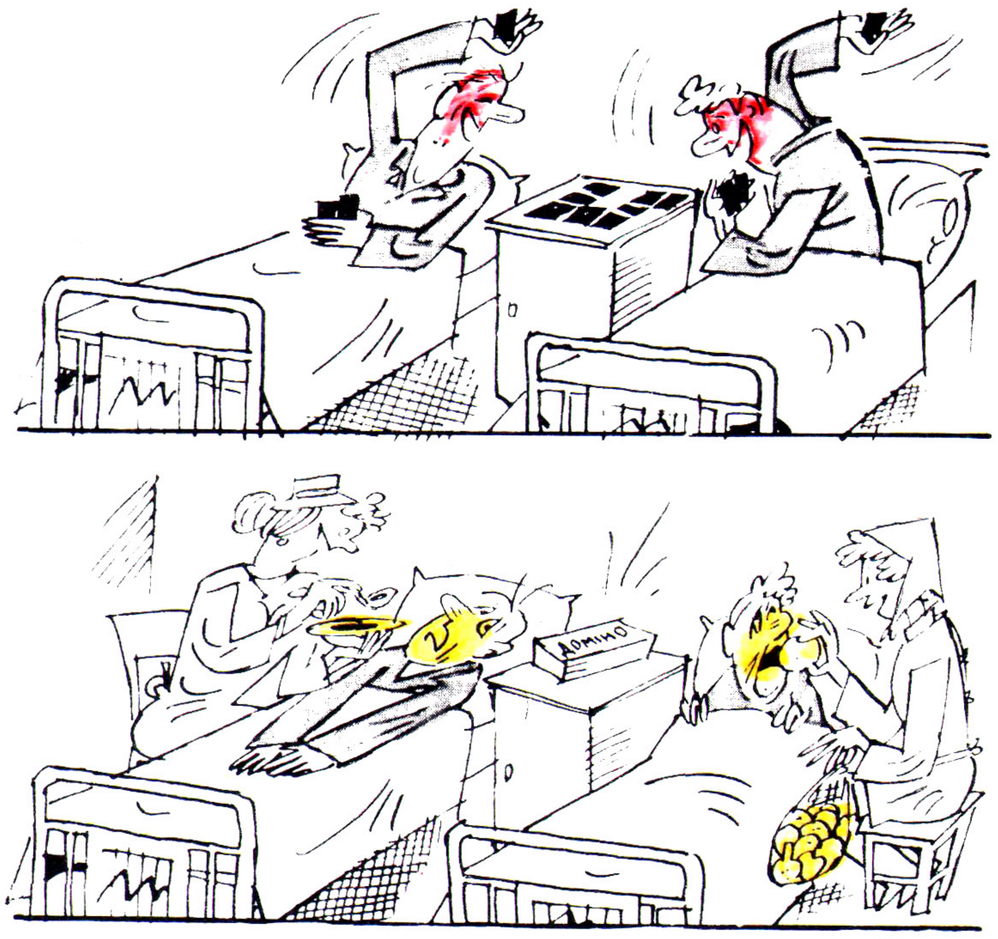

У лікарні.

СЕРЕДНЯК

На «трійки» ледве він
тягнув у школі.
Тепер — завмаг.
А вдача та ж:
Він по троячці
натягнув поволі
На дачу,
«Волгу»
І гараж!..

Валентин КИРИЛЕНКО.

Твори майстра веселого слова

Шанувальники українського гумору добре знають ім'я Остапа Вишні, захоплювалися й захоплюються його бойовими політичними памфлетами, гострими фейлетонами, глибоко поетичними мисливськими усмішками, веселими гумосками. Але, мабуть, не кожен має його твори у власній бібліотеці. Тож цій біді можна зарадити: видавництво «Дніпро» випускає п'ятитомник зачинателя українського радянського гумору. Видання буде здійснено протягом 1974—1975 рр. і охоплюватиме все краще, що написав Остап Вишня.

Передплату приймають: в обласних центрах — магазини передплатних видань та бібліотечні колектори, в інших містах і райцентрах України — книгарні облкниготоргів і споживчої кооперації.

У Києві — звертатися до магазину передплатних видань, що на бульварі Т. Шевченка, № 10.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

У нас гостює болгарський сатиричний тижневик

Стършел

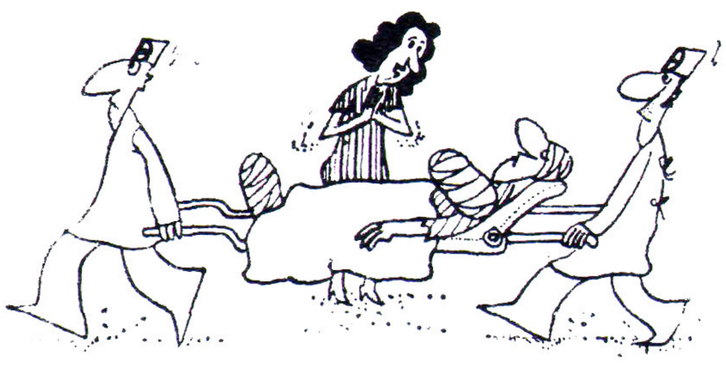

—Дорогий мій, а що з машиною?..

— Отой, що між двома індиками, — новий директор...

— Просимо вас, хоч ви розкритикуйте начальника, все одно вже йдете на пенсію.

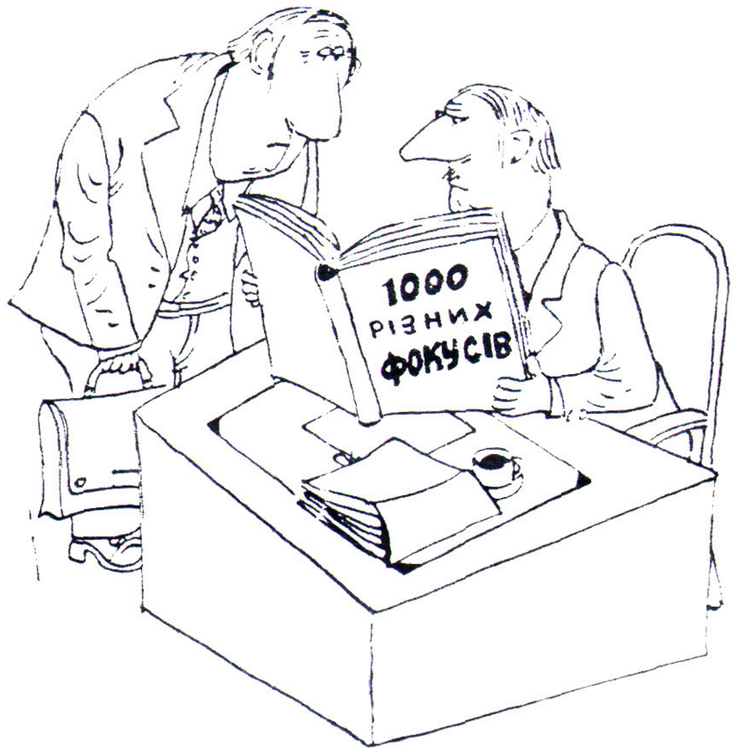

— Роби все, щоб успішно відзвітувати про виконання плану.

— Петров не справляється з роботою.

— Треба йому призначити ще одного помічника.

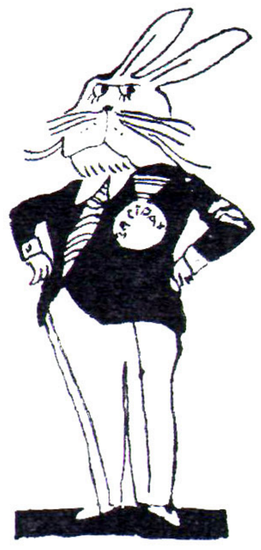

Без слів.

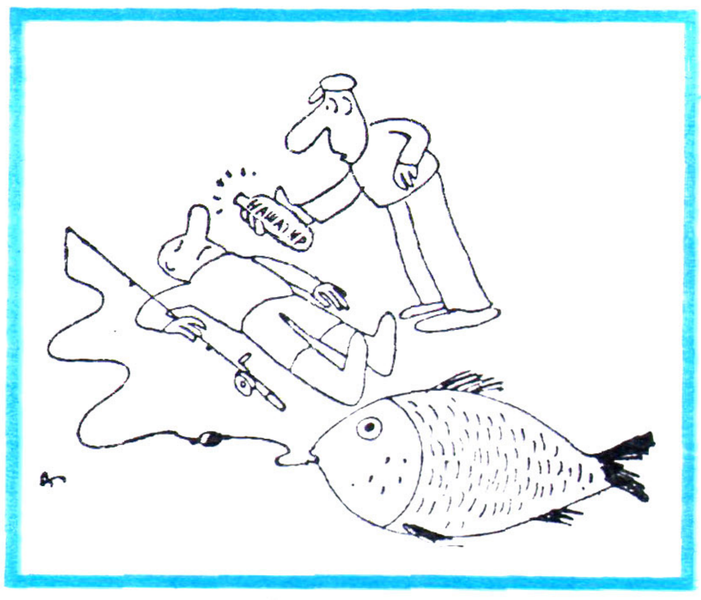

Без слів.

Вовчі зальоти

БАЙКА-ЖАРТ

Як увечері в гаю
Стало тихо-тихо,
Підкотився сірий Вовк
Нишком до Зайчихи:

— О! Красуні мій привіт! —
І почав шептати:
— Чи не хочете піти
В поле погуляти?

А Зайчиха очі вниз:
— Все це треба зважить...
З вами б я пішла, але...
Що мій Заєць скаже?

— А це діло вже моє!—
Каже Вовк. — Їй-право!..
Та... заждіть-но п'ять
хвилин —
Є нагальна справа.

Нагадали ви мені
Інтересну думку...
І, чкурнувши у кущі,
Вовк... Зайчиська схрумкав.

Степан ГРИЦЕНКО.

м. Київ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Інвалід Вітчизняної війни II групи Грушицький М. Н. здав свій «Запорожець» на ремонт Дубнівській (Ровенська область) станції технічного обслуговування, а одержати ніяк не міг півтора року, бо машини не ремонтували. Про це писалося у листі, вміщеному у «Перці» № 14 за 1973 рік.

Секретар Дубнівського РК КП України тов. Чорнолоз повідомив, що після виступу журналу «Запорожець» відремонтовано й видано замовнику.

★ У листі до редакції колгоспники колгоспу імені Шевченка (Кам'яно-Бузький район на Львівщині) висловлювали своє невдоволення роботою продавця їхнього сільмагу Борщ, яка погано ставилася до своїх обов'язків.

Як повідомив секретар Кам'янко-Бузького РК КП України тов. Борщевський, продавщицю Борщ з роботи знято.

★ У радгоспі «Степовий» (Нижньосірогозький район) наказом дирекції були невірно встановлені розцінки на оплату праці робітників. Про це повідомлялося у листі до редакції.

Голова Херсонського обкому профспілки робітників і службовців сільського господарства й заготівель тов. Чепіжко повідомив редакцію, що при перевірці у радгоспі виявлено чимало грубих порушень положення про оплату праці, занедбано облік, панує безгосподарність.

Наказом по Каховському тресту радгоспів за грубі порушення режиму економії головного економіста радгоспу Стрюк В. Д. з роботи знято. На головного агронома радгоспу Дегтярьова І. Я., головного ветлікаря Проценка В. С. накладено суворі стягнення. Головного зоотехніка Перчицю І. З., головного інженера Малофея Д. І., керуючого відділенням № 4 Зиму І. А. суворо покарено в адміністративному порядку та позбавлено половини річної премії.

Наказ про невірні розцінки оплати праці скасовано. Робітникам зроблено перерахунок оплати за виконані роботи.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 2 (924) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 17. XII. 1973 р. Підписано до друку 3. I. 1974 р. БФ 09810 Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06304. Тираж 2 850 000 прим.

perec-ua. perec-ua.

Відсканував Олександр Яновський, опрацював Олег Леськів для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

perec-ua. perec-ua.

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

У світлі паливної кризи.

На зміну «чорним» полковникам до влади у Греції прийшли генерали.
(З газет)

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

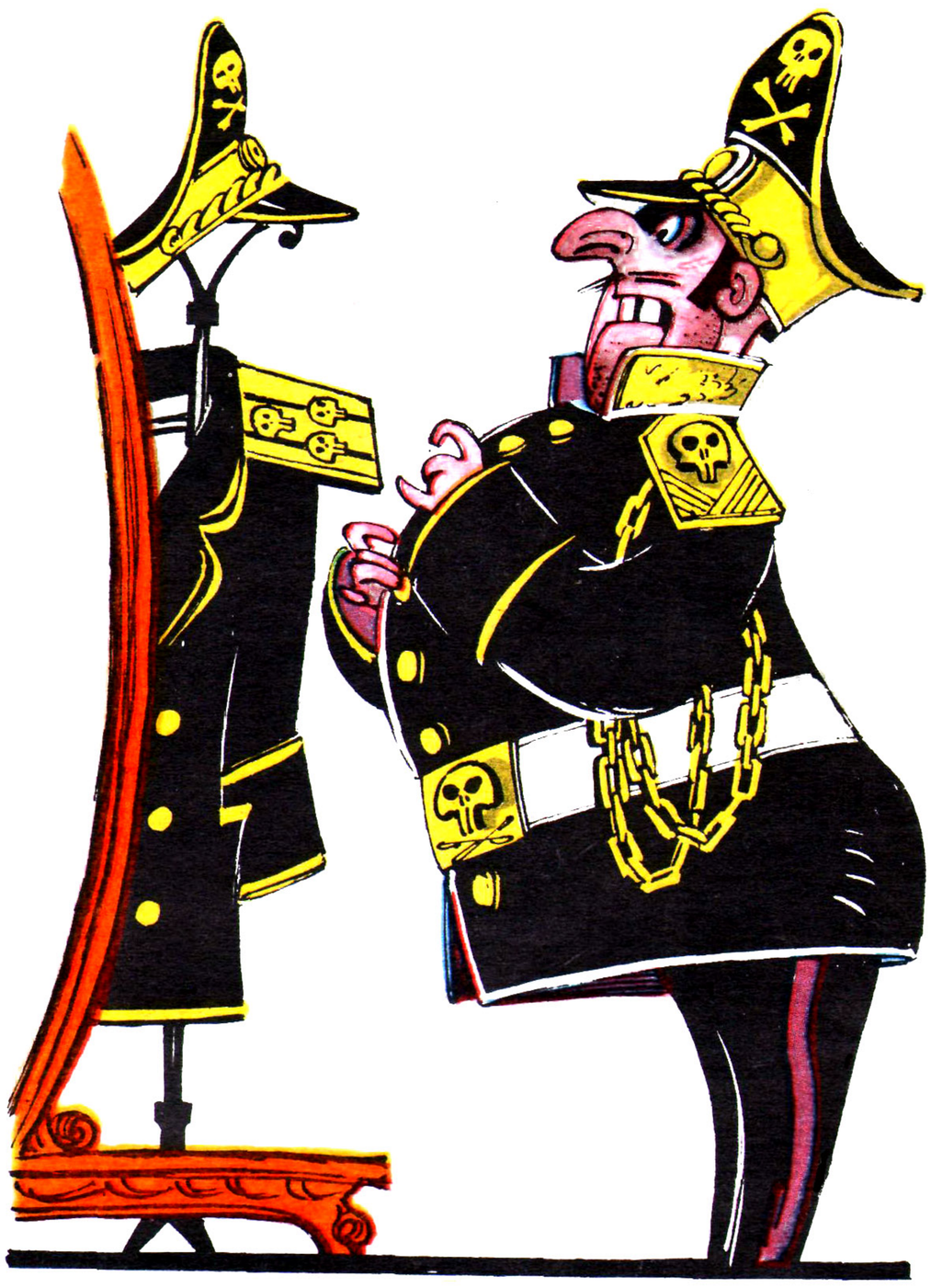

Нова форма державної влади у Греції.

Мал. В. ПЕТРЕНКА
(м. Вінниця).

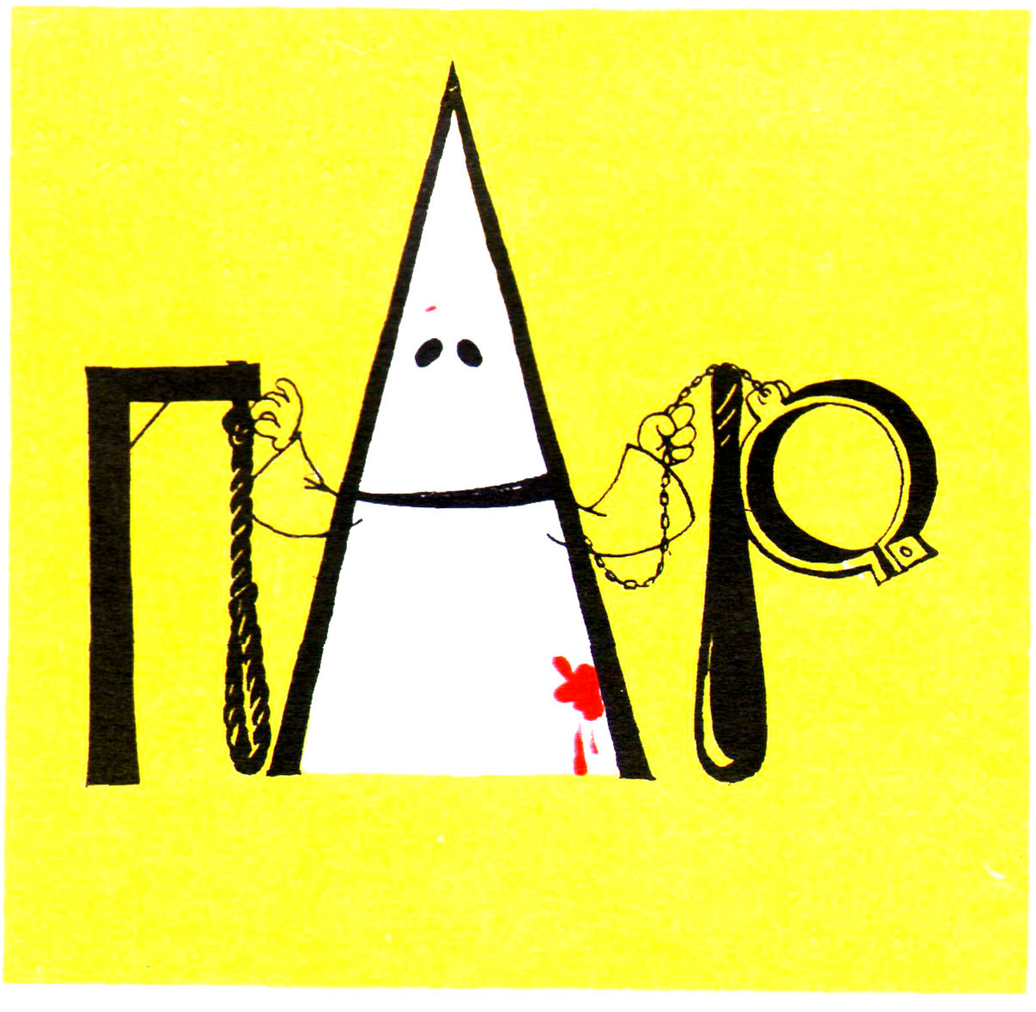

Формула південноафриканського расизму.